

СВОБОДА НАРОДАМ! СВОБОДА ЛЮДИНІ!
ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ
ДЕРЖАВУ!

ВИЗВОЛЬНА ПОЛІТИКА

УКРАЇНСЬКИЙ МІСЯЧНИК

Ч. 9. 10.

Листопад-Грудень

РІК. I.

Ціна 5 Рм

СВОБОДА НАРОДАМ!

СВОБОДА ЛЮДИН!:

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОВОРНУ ДЕРЖАВУ!

ВИЗВОЛЬНА ПОЛІТИКА

Український місячник.

Ч. 9 - 10.

Листопад - Грудень

Рік I.

З М І С Т

	Сторона
1. Рушійні сили революції	Олексо 1 - 11
2. до засад нашої визвольної політики	С.А. Стрий 12 - 19
3. Чи атомова бомба врятує Англію	20 - 26
4. Сучасний міжнародний стан і наші позиції	С.м. Жеменецький 27 - 30
5. Із проблем визвольної революції	З.Карсович 31 - 40
6. Атлантийська Хартія і АБН	41 - 46
7. З документів крайової боротьби	47 - 50
8. загальний огляд українських земель за лінією Керзона	51 - 53
9. "- "- "- "- "- м.травень 46.	54 - 56
10. "- "- "- "- "- м.червень 46.	57 - 59
11. Інструкція	60 - 69

В И З В О Л Ь Н А П О Л І Т И К А

ВИДАННЯ ПРОВО. У ЗЧ. ОУН.

РУЙНІ СИЛИ РЕВОЛЮЦІЇ.

Дехто з ідеологічних коментаторів, закордонних часописів висловлює надію, що можна силою змусити Советський Союз до компромісу в його політиці й претензіях і що таким шляхом можна дійти до тривалого миру. Ширні стосунки з советською Москвою приведуть, мовляв, до еволюції комуністичного тоталітарного режиму в напрямі демократизації його і т.ін.

У першому твердженні є рація, бо війна дуже послабила і без того слабу економіку Советського Союзу, тому він тепер конче потребує керепочинку, але наївні припущення про еволюцію ґрунтуються на цілковитій необізнаності і справжньою природою комуністичного большевицького режиму.

Насамперед демократизм неможливий там, де не існує найменших ознак правного захисту людини та її умов праці. Чи може комунізм, залишаючись комунізмом у російському виданні, відмовитись від терору і експлуатації? — Така думка скажемо прямо метафізична, анти-природна. Ще Ленін казав: "Без примусу та диктатури пролетаріату не можна побудувати соціалізму". Якщо під пролетаріатом розуміти верхівку комуністичної партії, а під соціалізмом — советський державний устрій, то ці слова без сумніву можуть бути визнані за формулу комунізму.

Майже 30-річне існування Советського Союзу переконало всіх, навіть маловірів, що економіка большевиків зазнала повної поразки. Істотною рисою кожної революції є прагнення людства до покращення своїх побутових умовин, поширення життєвої бази. Боротьба за політичні права — це боротьба за участь народу в державному житті, щоб тим гарантувати здійснення принципів соціальної справедливості, зокрема системі розподілу громадського добра. Новий державний лад має забезпечити не тільки, скажімо рівність як таку, а рівність на вищому матеріальному ступені. На словах це визнають і самі большевики. Ленін писав: "Соціалізм — це не рівність жебрацтва". Сталін на першому з'їзді стахановців казав: "Одна економічна чи політична система перемає другу лише тому разі, якщо вона забезпечує вищий рівень продуктивності праці і значне підвищення матеріального рівня народу".

Всім відомо, що комунізм не виконав цього основного закону революції. Комуністична система господарювання привела до того, що середня норма споживання основних продуктів на людину в советській імперії стала нижча ніж була в останні десятиріччя перед звільненням з кріпацтва.

Замість того, щоб перетворити життя людини в комуністичному суспільстві на фактор, що революціонізує трудовий люд в інших країнах, як фермент, що може викликати і підсилити політичну боротьбу пролетаріату інших країн, большевики вимушені були відгородити свою державу залізною занавісою від усього світу. Вони не тільки не шукають можливості показати життя "в раю", а, навпаки, бояться, що хтось побачить його, а ще більше бояться, що советські люди пізнають умовини життя трудящих в інших державах та порівняють із своїми. Навіть Німеччина, та Німеччина, що пережила велику поразку в 1918 році, що 12-ть років була тоталітарним режимом, яка велику частину свого національного добра витратила на милітаризм, ґрунтовно зруйнована в останній війні, — навіть вона виходить переможницею

при зіставленні її рівня життя людини з рівнем в ССРСР. Всім бо відомо, що тепер у Союзі репресують письменників за те, що вони "ідеалізують закордонне життя".

Але чи може Союз на завжди або надовго відмежуватися від усього світу, чи зможе він перейти на шлях оздоровлення своєї економіки, на шлях підпорядкування своєї економічної політики інтересам своїх народів? Ні, і це не залежить від його волі. Хто вмів об'єктивно розцінювати хід економічного розвитку, той мусить визнати, що ми стоїмо напередодні перебудови всього світу на засадах господарської цілості. Сувереном у цьому світовому концерні має бути хтось один, хто зможе економічно скріпити і політично захистити цю світову господарську єдність. Це може бути або система анонімного фінансового капіталізму, що органічно по самій своїй природі переходить до поступової соціалізації окремих вирішальних ділянок свого господарства, або системи державного капіталізму, — себто відповідно, США або ССРСР.

Але якщо США можуть боротися за провідну роль в світовому господарстві на базі свого економічного пріоритету, то ССРСР з його недугою економікою мусить прагнути до політичної гегемонії.

Якщо військовий потенціал США є функція колосально розвиненої економіки, то військова міць ССРСР досягається шляхом тотального підпорядкування і підкорення їй економіки.

Відомий німецький політ-економіст Гільбердінг у своїй праці "Фінансовий капітал" писав, що розвиток економічного життя полягає в поширеному відтворенні капіталу. Закінчуючи свій обіговий цикл, капітал поновлюється в поширеному розмірі. Тому показником поширеного відтворення капіталу є зростання виробництва засобів виробництва.

Збільшення інвестицій ми спостерігаємо і в США, і в ССРСР. Всім відомо, які величезні витрати зробив ССРСР на індустріалізацію країни. Але природа інвестицій в цих двох державах цілком протилежна.

Гільбердінг має рацію, коли каже, що поширене виробництво засобів виробництва органічно пов'язане і базується на одночасному поширенні виробництва засобів споживання і речей особистого користування. Поширене виробництво засобів виробництва кінець-кінцем зводиться до поширення виробництва речей особистого споживання і вжитку, в зв'язку зі зростаючим попитом населення і збільшенням його купівельної спроможності.

В такому разі, господарський цикл капіталу, за законом лімітної корисності Менгера, буває речтовий, і ця рента стає джерелом додаткових інвестицій.

Отже, в США поширене відтворення капіталів базується на постійному зростанні попиту і збільшенні купівельної спроможності населення. В ССРСР же, навпаки, інвестиції провадяться коштом науvmисного зниження попиту і купівельної спроможності населення.

Позбавивши населення права захисту своїх професійних інтересів сконцентрувавши в одних руках і законодавчу владу і права працедавця, — більшовики одержали можливість встановити "мінімум екзистенції" на такому низькому рівні, що трудівник не має змоги задоволити своїх найелементарніших життєвих потреб. Більша і переважна частина еквіваленту праці експропріюється в формі прямого та непрямого оподаткування. Експропріація праці є єдине джерело советських інвестицій.

Звичайний робітник ССРСР, не говорячи вже про селян, не має мож-

ливості навіть мріяти про пристойне приміщення, порядну меблю, недільне вбрання і т.ін., що в США становить життєвий мінімум, є предметом першої потреби. Критерії в оцінці доброго і кінцевого — цілком різні. Те, що в Америці є елементарною потребою в СРСР — не досяжна розкіш.

Большевики дуже часто хваляться, що в окремих галузях виробництва продукційність праці в них навіть перевищує продукційність в Америці. Але вони ніколи не наслідуються порівняти реальну заробітну платню, себто еквівалент тої самої продукційності праці. Наслідки були б жахливі, не кажучи вже про надзвичайно низький номінал в оплаті праці. З кожних 100 карбованців, що їх виплачують робітникам, 89 карбованців, за нашим підрахунком, експропріюється, як податок, головно непрямого оподаткування.

В цьому істотна різниця економіки США і СРСР. В той час, як у США зростання промисловості — це функція росту життєвого рівня населення, в СРСР, — навпаки функція ожебрачення населення.

Експлуатація — це основа советської економіки. Це треба собі цілком ясно усвідомити, бо без цього неможливо зробити жодного правного політичного прогнозу. От чому цілком помилкове й припущення, що з часом СРСР може еволюціонізувати до демократизму. Не можна уявити собі демократичної держави, де трудячий не мав би правного захисту своїх інтересів, де він, користуючись умовами дійсного народоправства, не забезпечив би собі достатнього еквіваленту в оплаті праці.

Далі. Чи можна повірити, що советський уряд відмовиться від терору? — Ні, лише ні!

Багато закордонних обсерваторів думають, що терор у Советському Союзі має виключно політичний характер, що це форма боротьби з політичним ворогом, з ворожою політичною течією.

Насправді ж терор большевиків має подвійну природу. В багатьох випадках це дійсно політичне переслідування, боротьба з критичним мисленням, але в значній більшості випадків це похідне явище експлуатації, себто системи організації праці, що тісно й органічно пов'язана з советською економікою.

Але експлуатація також має свої межі. Найдорожче для людини в житті — саме життя. І далеко не кожна людина може віддати його лише в ім'я ідеї, в ім'я самої смерті, якщо вона не переконана, що смерть стверджує ідею. Віддавати життя в ім'я власного життя — нонсенс. Людина, як і всяка жива істота, має волю, жадує життя. Яка б не була обмежена людина, але якщо вона має хоч крихітку волі, то скерує її на збереження життя.

Правними умовами та економічним примусом можна поступово перетворити людину в апатичну істоту, перевести її на півтваринне існування. Вона буде жити напівголодним життям, але все ж таки жити. І вже навіть не воля, а самий інстинкт життя не дозволяє людині, хоч яка б не була пригноблена, погодитись на такі умовини життя, що є рівнозначні зі смертю. Примусити людину прийняти такі умови життя неможна шляхом права або економічного примусу, а лише застосуванням безпосередньої фізичної сили. Людина втрачає тоді останні ознаки вільної людини і перетворюється в невольника, раба. Отже збільшення експлуатації поза певну межу перетворює її в правну економічну категорію невольництва. В умовах двадцятого сторіччя вона приймає форму карної санкції. Таку форму мали концентраційні табори в Німеччині, таку природу має і політичний те-

терор у советській імперії.

В плані індустріалізації, в т.зв. сталінських п'ятирічках стало і стоїть створення промислових центрів у країнах далекої північі, будівництва там комунікацій, розробка лісу для демпінгового вивозу закордон на сплату за промислове устаткування, добування для такої самої цілі золота і т.ін. Мобілізувати робочу силу на добро вільних засадах для таких робіт у Сибірі або вугільних коцальнях Шпіцбергену — неможливо. Людина може погодитись піти в небезпечні для життя кліматичні умовини і на надзвичайно тяжку працю туди лише при умові одержання незрівняно кращого еквіваленту, ніж він його мав досі. Це мусть бути тільки еквівалент праці, але й еквівалент ризику життя.

Стати на такий шлях/підвищеної оплати праці/ більшовики не можуть; поперше, тому, що це буде дисонансувати з життєвим рівнем усього населення, а це небезпечно, подруге, тому, що як тільки людина стає людиною, вона починає вимагати й основних прав людини, в тому числі волі і права критики, і, нарешті, це зробило б Советський Союз неконкурентно спроможним, примусило б відмовитися від демпінгу. Широко відомий факт, що в Польщі в 1937-38 рр. дешевше було купувати на опалення печей дошки, імпортовані з Советського Союзу, ніж польські дрова.

Отже проблема розв'язується шляхом застосування терору. Це, повторюємо, в багатьох випадках не явище політичних відносин, а своєрідна система організації праці.

Такий правопорядок гарантує можливість кожну людину зробити політичним злочинцем. Для того не треба вчинків з її боку, не треба формалювати і доводити обвинувачення, провадити слідство, навіть не треба відбувати судової процедури. Можна людину, сотні тисяч і мільйони людей ув'язнити, а далі повідомити їх, що за постановою трійки НКВД їх визнано за ворогів народу і засуджено на 10-25 років примусової праці на далекій півночі. Мільйонові армії робітників перетворюються на каторжан і працюють як невольники.

Така своєрідна, специфічна советська система поширеного відтворення катіталів.

От у чому полягає основна різниця економічної структури двох держав, що борються тепер за суверенне право в світовому господарстві.

Чому суверенність у світі є тепер історичною конечністю, не будемо доводити, бо це виходить поза межі нашої теми. Зазначимо тільки, що обидві держави не думають і не можуть припинити цієї боротьби. Економічна еволюція в США, як ми вже зазначили вище, побудована на зростанні купівельної спроможності населення. Не можна сказати, що всі потреби американця задоволені. Такий ліміт взагалі не існує. Але не можна забувати, що кожна річ особистого вжитку має ліміт своєї корисності, за яким вона відразу перестає бути товаром. Це переконливо довів Карло Менгер, Бем-Баверк та інші творці антимарксовської теорії цінності, так званого закону лімітної корисності. Якщо людина може наїстися фунтом хліба, а має можливість подвійно купувати той фунт хліба, то другий фунт втрачає для неї всяку цінність. Він не має цінності. Так само для людини не становить великої вартості скажімо, радіоприймач, якщо вона має вже такий самий. В таких випадках доводиться штучно привертати тій речі цінність — або змінювати її, або таку виробляючи іншу нову, або заводити моду, коли річ перестає вживатись не тому, що вона втратила свою корисність, а тому, що стала

неможливе. Те саме може примусити жінку покинути зовсім придатну су-конку і купувати нову, те саме може примусити американця щороку купувати запальничку т.ін.

Але продукційність праці в США досягла такого рівня, який перевищує потенціал попиту. Англія, як колоніальна держава, не відчуває того, бо має великий внутрішній ринок коштотом населення своїх колоній.

От чому Атлантийська Хартія вимагає організованої і вільної світової торгівлі, свободи шляхів, вільного доступу до сировини. От чому американська програма після військовій перебудови світу каже, що підставою майбутнього миру має бути піднесення життєвого рівня людства, принаймні до середнього сучасного американського. В цьому полягає причина економічної експансії США, її прагнення до керівної ролі в світовій економіці. І це відповідає інтересам людства, це поступат прогресу.

Не може відмовитися і СРСР від боротьби за першу роль в світі, але роль, як ми сказали, політичного гегемона.

Большевики про чуже око стверджують можливість побудови соціалізму в одній країні, але фактично вони вже здавна виводять теорію перманентної революції Троцького. Сталін в 1937 р. у листі до Івана писав, що війна є конечний фактор дальшого розвитку комунізму. І ця війна не буде обороною Советського Союзу, а війною агресивною, або, як її називає Сталін, революційною. Мета її - збройна перебудова світу на комуністичних засадах. Економічно побороти капіталістичний лад більшовизм не може, бо він, як ми казали, не має того, чим один економічний устрій переборює другий, а комуністичний "рай" не тільки нікого не приваблює, навпаки жахає людство.

Змінити напрямок своєї економічної політики, скерувати її на обслуговування населення, на піднесення його добробуту більшовизм не може, бо це доведе б до зміни політичного режиму. Така загроза вже стояла перед большевиками під час НВН-у Отже доводиться і надалі зберігати такий напрямок індустриального розвитку, який кінець - кінцем веде тільки до виробництва все більшої кількості озброєння.

Нова сталінська п'ятирічка як відомо, - це п'ятирічка озброєння. Цілком зрозуміло чому навіть перед війною витрати на військові потреби становили понад сорок три відсотки всього державного бюджету. І це за офіційними даними, а насправді значно більше. Але ми знаємо закон, за яким кількість часто переходить у якість. Настає момент, коли, як кажуть, рушниця самі починають стріляти.

Війна між цими двома світами неминуча.

Це зовсім не значить, що війна почнеться зараз. Шкода взагалі встановлювати термін зміни громадських і міждержавних відносин. Надзвичайно складний процес завжди може давати найбільшу суму відхилення у формі, так і в часі. Обов'язковим залишається лише напрямок процесу та остаточна фаза його.

Можливе і дуже вірогідне, що в наслідок прагнень обох сторін відтягти момент збройного зудару, буде встановлена дипломатичним шляхом якась перехідова форма, яка тимчасово забезпечить співжиття цілком протилежних систем. Війна - найбільше складна економічна проблема з усіх, що їх розв'язує сучасне людство, і тому обидва світи, а в першу чергу СРСР, будуть шукати часу на розв'язання її. Проте це зовсім не перечесть висновкові про неминучість війни. Час на підготовку тільки буде обумовлювати більш жорстокий і нищівний характер збройного конфлікту.

Як же мусимо ми, українці, орієнтувати нашу національну - визвольну боротьбу в перспективі неминучої війни?

Серед нас є чимало таких, що розглядають війну, як "conditio sine qua non" державної суверенності. На їх думку, українська держава може повстати лише як наслідок переможної війни західних демократій з советським Союзом. А відокремлення України, як і інших національних держав, буде, мовляв, обов'язковим завершенням війни. Ця думка, що правда, безпідставна. Дійсно, переможці не залишать Росію як багатонаціональну імперію, як велику потугу. Майбутній структурі світу, побудовану на засадах вільних еномічних стосунків, не може існувати декілька мілітарних потуг. Той факт, що Велика Британія, яка вийшла з війни переможницею, яка власне кажучи, організувала цю перемогу, тепер надає своїм колоніям державні права, відмовляється від старих мандатів, - цілком підтверджує цю думку.

Отже, немає сумніву, що війна обов'язково приведе Україну до державної незалежності.

Але чи можна назвати державною мудрістю чекання на таку форму розв'язання української проблеми? Самостійність і державність - це не фетиш, не ідея в собі. Це обов'язковий постулат для культурного і економічного розвитку українського народу. Відокремлювати ідею державності від комплексу всіх сторін життя народу - це, як кажуть, за деревами не бачити лісу.

Досвід останньої війни мусить нас дещо навчити. Насамперед ми повинні знати, що майбутня війна, так само, як війна з гітлерівською Німеччиною, не буде війною за якесь спірне питання, а війною за цілковите знищення однієї державної системи іншою. Що більше, міжнародне право тепер санкціонує кару за війну не державі в цілому, а персонально її урядові.

Отже шкодаговорити, щоб війна закінчилася якимсь компромісом. Вона вестися до повного знищення.

Але досягнути такої перемоги над советською імперією буде надзвичайно тяжко. Не можна ніколи відкинути фактора території, яка в сучасній війні має першорядне, якщо не вирішальне, значення, особливо коли колосальний простір Советського Союзу, що дорівнює 1/3 частині всієї земної кулі, що її більшовики поділили на велике число майже цілком самостійних індустриальних центрів. Перемоги не можна досягнути збройним ударом двох армій на якомусь обмеженому терені, як це було колись. Спротив буде продовжуватись або до повного опанування терену, або до цілковитого роззброєння.

Шукати перемоги над Советським Союзом першим шляхом - майже неважливо. Трудно собі уявити, яку армію треба мати, щоб забезпечити навіть невеличкі гарнізони по всьому Советському Союзі, де при 190 міл. населення припадає всього 22 душі на кв.км. А як тяжко буде у умовах Советського Союзу розв'язати проблему комунікації, постачання армії, пересування самих армій і т.ін. Нарешті, скільки треба часу, щоб досягти мету таким чином, якщо нас у сучасній війні є фактор вирішального значення.

Ми далекі від того, щоб робити стратегічні прогнози майбутньої війни, бо це не в нашій компетенції, але найпростіша аналіза економіки примушує визнати, що вона ще в більшій мірі, як у війні з Німеччиною, буде скерована на знищення економічної бази ворога, на його роззброєння. Досить приглянутися до напрямку прогресу військо-

вої техніки. Він скерований в основному не на винахід засобів знищення живої сили ворога, а в бік руйнації запілля. Атомова бомба завершує цей процес. Отже можна з певністю сказати, що ідея самостійності може здійснитися в наслідок війни, але тоді сама держава повстане в попілі.

Чи буде державною мудрістю бажати і шукати такого розв'язання нашої національно-державної проблеми?

Ніколи навіть на хвилину не можна забувати того, що майбутній світ буде кооперацією економічних систем. Партнером з рівними правами буде лише держава із здоровою економікою. Відкинено навіть ту думку, що всяка держава, яка одержує свою суверенність з рук переможця, завжди повинна поступатись деякими своїми правами на користь сотанього. Про це досить багато писалося і говорилося. Але якби навіть політичні й економічні права нашої держави в наслідок такого розв'язання суверенності не були ушкоджені, Україні доведеться і свою політику і свою економіку пристосовувати до потреб міжнародних відносин, щоб зайняти і своє місце в складній світовій політично-економічній композиції.

Треба не боятися дивитися правді в очі. Іншого шляху для відбудови економічної бази зруйнованої держави немає, як: або іти в економічну кабалу іншої держави, або взяти потрібні кошти у населення, отже стати на шлях визиску.

Який не був би наш майбутній уряд як не бажав би побудувати державу в інтересах людности, він буде змушений розв'язувати цю найскладнішу дилему, якщо йому доведеться творити державу на руїнах.

Ідея національно-державної суверенності і політичної свободи мусить перетворитися в дійсність, увійти в побут населення, набути конкретних форм у житті людности і кожної людини зокрема. Лише тоді можна казати, що ідея увійшла в життя, що вона стала дійовим фактором в організації суспільства. В свідомості людства вона мусить перестати бути абстракцією. Треба відразу довести, що не тільки ідея сама по собі приваблює, але що реалізація її в житті дійсно забезпечує економічне і культурне піднесення всього населення і життя кожної людини на засадах соціальної справедливості.

Не буде цього - настане крах самої ідеї. Большевики привласнили собі найкращі ідеї людства, але привели до того, що самі поняття "комунізм", "соціальна рівність", "народоправство" і т.ін. стали ворожі населенню, тому, що життя є суспільним запереченням тих понять і ідей.

Отже ми не можемо бути байдужі до того, як здійсниться наша державницька ідея в житті, тобто чи повстане Україна як реальна економічна система, чи виникне вона з попелу воєнної руїни.

Здійснення засад соціальної справедливості, дійсна воля народу і воля людини залежатимуть від цього.

Єдиний шлях, що може привести нас до здійснення наших національно-політичних ідеалів - це революція.

Цей шлях зовсім не виключає збройного конфлікту заходу зі збройним конфліктом, але він/цей шлях/ не узалежнюється від нього/збройного конфлікту/. Революційний шлях сам по собі залишається творчим процесом, що самостійно приведе до мети, до неминучих наслідків. Війна допоможе йому, прискорить його темпи. Вона буде сприятливим фактором, але ні в якому разі не вирішальним.

Війна мусить застати Україну в полум'ї революції, якщо до того часу визвольна боротьба ще не досягне своєї мети. Наша Україна стане

тоді партнером у боротьбі проти більшевизму. І не одна вона. Поруч із нею в такій же визвольній революційній боротьбі будуть стояти й інші помержені Росією народи, ба навіть сам російський народ.

Слід доводити логічну думку до кінця. Якщо ми кажемо, що створення Української Держави - історична неминучість, то тим самим ми виходимо з припущенні приреченості більшевизму. Але така припущення може базуватися тільки на визнанні волевого потенціалу в самому народі, сфокусованого на повалення більшевизму. Оце й є постулат революції.

Знайдеться чимало людей, які розуміють революцію, як збройне повалення наявної політичної системи. Це хибна думка. Збройна боротьба, як і загальний страйк чи індивідуальний терор, може йти окремими актами революційної стратегії, але її /збройної боротьби/ може і не бути зовсім, що дуже часто буває. Це залежить від умовин, в яких проходить революційний процес.

Суть революції полягає не в збройній перемозі над урядом, а паралізі цього уряду. В наслідок розвитку революційного процесу настає момент, коли уряд як дійова субстанція паралізується, губить свою функцію суб'єкта влади, перетворюється в людину чи купку людей, позбавлених будь-якого атрибута зверхності. Досить поновити в своїй пам'яті всю історію революції, щоб переконатися в цьому. Хіба можна розглядати захоплення бастилії, що її боронила тюремна сторожа проти майже неозброєної товпи парижан, як поразку мілітарної сили вкоролівської Франції? Хіба Людовик XVI був заарештований в наслідок збройної перемоги над його військом? Де і коли був такий бій? Хіба його не видав той самий генерал, що привів військо на захист короля, але перестав уже бути генералом в очах війська?

А пригадаймо лютневу революцію 1917 року. Цар Микола II, перебуваючи в центрі багатомільйонної армії, підписує зречення з престолу, що його привезли три делегати Думи, з яких два були переконані монархісти.

Візьмемо жовтневу більшевицьку революцію. Хіба знайдеться хтось такий наївний, що буде розглядати спротив батальйону юнкерів в Зимовому Паладі, як збройну поразку тимчасового уряду?

Революція - це збройна поразка. І не в кожній державі об'єктивно можлива революція. Для того потрібно, щоб існували три основні субстанції: 1/ уряд - як відокремлений суб'єкт влади, 2/ карід, що приймає норми права, як примусові, та 3/ апарат примусу - військо, поліція, урядові установи і т.ін. В таких випадках право на владу не делегується народом, а базується на апараті примусу. Так буває найчастіше або в державах снадкової монархії або там, де влада перебуває в руках узурпатора.

Революція полягає не в тому, що хтось переборює апарат примусу, а в тому, що апарат перестає бути субстанцією примусу, і тоді уряд втрачає джерела своєї влади, він паралізується. Його норми права перестають бути обов'язковими для народу.

Які причини приводять до того, що апарат примусу перестає ним бути?

Не можна забувати, що цей апарат завжди складається з двох частин. Одна частина, командна у війську і поліційна, розглядає свої обов'язки як факт. Прерогатива влади цієї частини полягає в самому уряді, який вона і покликана боронити. Друга частина, що фактично й є збройною силою, спроектованою примусом, виконує свої функції як обов'язок. Ця частина походить із самого народу, не втрачає своїх зв'язків

із них і тимчасове її перебування в апараті примусу не тільки не призведе до нічого, а навпаки, вона відчуває це, як неминучість долі. Вона розцінює уряд не як джерело своїх вправ, а як силу, що примушує до зміни привичаєних умовин життя. Захист того уряду - обов'язок, а не особиста зацікавленість.

Кожний революційний процес полягає в тому, що народ і та частина його, що тимчасово переходить апарат примусу - військо, тим або іншим шляхом усвідомлює собі ворожість даного політичного режиму. Тоді йде організація народу до опротиву, і нарешті відбувається сама революційна акція, яка в такому разі обов'язково призводить до відмовлення війська від виконання функції примусу, що і доводить до паралізу влади, до завершення революції.

Щоб переконатися в тому, зовсім не треба заглядати далеко в історію. Досить пригадати революцію 1917 р., яка багатьох, що живуть ще тепер, проходила перед очима. Чому не відомо, що на весні того року царська Росія мала 8 мільйонів війська, добре озброєного, яке без сумніву спроможне було привести ще в тому самому році до перемоги над мілітарно-сильною Німеччиною. Але цього війська царський уряд не наважився використати для придушення повстання Петербурзької 'черні' та двох полків з петербурзького гарнізону. Чому?... А коли Керенський викликав із фронту циний корпус, щоб зліквідувати большевицьке повстання, хіба не досить було десятка агітаторів, що їх вислано на зустріч корпусові, щоб розброїти його? Пригадаймо нарешті, як була досягнена 'перемога' під час 'Корсіловського матажа'. Вся історія революції повна таких прикладів.

Хто може заперечувати, посилавчись на визвольну боротьбу в Україні в 1918-21р., громадянську війну в Іспанії. Не можна уготовлювати громадянську війну з революцією, хоча б тому, що революція завжди починається і веде в ім'я прогресивних цілей, а громадянська війна може бути і в ім'я реакційних цілей /Іспанія/. В громадянській війні завжди беруть участь протилежні громадські світогляди тому що обидва боки буде якась кількість народу, а в революції бореться народ і влада.

Отже цілком безпідставне твердження, що революція не може відбутися в тій державі, що має безмежну кількість гармат, танків, літаків. Це своєрідний політичний фетишизм, надання речам значення фактора, що самостійно діє. Це мислення речовими категоріями, а не категоріями громадських відносин, як це має бути у політика.

Далі. Іноді доводиться чути, що революція в СРСР неможлива тому, що там панує терор. Це твердження ніяк інакше не можна назвати, як логічним абсурдом. Саме тому, що там панує терор, зміна політичного устрою можлива лише революційним шляхом. Там, де терору немає, де існує демократизм, революція не потрібна і не доцільна. Там зміна політичного напрямку відбувається парламентарним способом, навіть тоді, коли ця зміна приводить зі зовсім інших соціальних форм життя. Етлі не потребував революції, щоб поставити Англію на шлях глибоких соціальних і навіть соціалістичних реформ.

Нарешті часто висувують таке заперечення, що, мовляв, революційна боротьба виліче величезні жертви народу, приведе до посилення терору. По перше, ми вже доводили, що терор у Советському Союзі - це не тільки форма політичної боротьби, а і система трудовою висиску населення, яка, навпаки, підлягає в часи 'громадянського спокою'. І далі, це нібито гуманна позиція завжди була властива представникам тих політичних світоглядів, що їх справедливо називали реформаторами.

а не революційними. Под Советського Союзу цей спосіб утопічний. Якраз в ім'я гуманності треба визнавати боротьбу, революцію, бо це єдиний шлях спасіння життя десяткам мільйонів людности. Яка революція, яка навіть війна, може принести скільки жертв, скільки приніс їх у Советському Союзі "мирний розвиток". Наведемо декілька цифр, що мабуть всім відомі: за часів царату щорічний приріст населення становив понад 3%. Напередодні перепису 1939 року Сталін оголосив, що в наслідок покращання життєвих умов кількість населення щорічно збільшується більш як на 4%. Але перепис дав такі шакливі висновки, що його було заборонено опублікувати, статистів за провізоричне обчислення кількості населення заслано на каторгу, і був призначений новий перепис, ретельно "підготований". Але і цей "підготований" перепис дав кількість населення всього 170,5 міль. проти 147 міль. в 1926 році отже збільшилось за 13 років всього на 15,9%, що в перекладі на складні відсотки дає лише 1% щорічного приросту. Немає що й казати, кількість народжень, в наслідок тяжких матеріальних умов і розкладу родини, зменшилася в порівнянні з минулим, але всі визнають, на підставі статистики народжень, що щорічний приріст кількості населення має становити 2,5%. Що це значить? Це значить, що за 13 років сталінських п'ятирічок загинуло 33,5 міль. ляду, в тому числі значна частина українців. Пригадайте, що за сім років найжорстокішої війни Советський Союз утратив 7 міль. Це ж дійсна гуманність? В тому, щоб закликати до покаяння, чи до боротьби за врятування життя десятків мільйонів людности?

Але повернемося знову до шляхів української визвольної боротьби. Чи маємо ми вже всі передумови для революції? Так. Перш за все, основна і найбільш довготривала фаза революційного процесу, а саме: переконування народу в потребі зміни політичного режиму, завершена в основному самими ж більшовиками. Вільної ненависті народу до уряду, ніж у Советському Союзі, нідє немає і не було ніколи.

Крім того, величезне значення має те, що тепер революційні змагання народу мають не тільки політичний характер, але й національно державний, що забезпечує консолідацію прагнень всього народу без різниці політичних світоглядів окремих соціальних груп.

Такий характер політичних переконань народу має місце не тільки на Україні, а майже у всіх народів російської імперії.

Царат теж національно пригноблявав народи, але для багатьох народів Сибіру, Середньої Азії і т.ін., це пригноблення не відчувалось так надто гостро, як тепер. Нищення національної культури не переживали так боляче широкі маси народу тому, що сама культура тих народів була на дуже низькому рівні. Їх своєрідний побутовий устрій порушував царат мало. Політика більшовиків у створенні промислових центрів по всьому терену імперії привела до того, що ці народи були втягненні в орбіту мілітарної політики. Це й привело до національного пробудження народів. Тепер Україна, найбільш національно пригноблена і бідна культурна країна, що перша почала боротьбу за державну незалежність, у своїй визвольній боротьбі не самотня. Державницька ідея спільна всім народам, що їх поневоляє Росія.

Чи не відбулася негативно на революційному потенціалі переможна війна СССР? Навпаки, вона тільки підсилила його /революційний потенціал/. Так завжди буває. Всяка війна відіграє надзвичайно велику роль в організації громадського революційного протесту. Поперше, вона дає народові можливість відчути силу самої організації, дає йому потужність самої сили, дає відчути значення зброї, дає йому ту зброю в руки, яку він у значній кількості залишає в себе й після війни.

А, понайголовніше війна завжди збуджує в народі, який прагне змі-

нити політичний режим, багато сподівань. Нездійснення їх після війни доводить потенціал незадоволення до кульмінації. Нарід приходить до переконання, що єдиним рятунком залишається його власна боротьба за волю.

Нарешті, війна виконує другу фазу революційного процесу, - революціонізує військо. Влада втрачає можливість використовувати регулярне військо як апарат примусу, спирається лише на поліцейні війська, що при перших же революційних виступах регулярного війська втрачають свою силу. Тоді приходить караліж влади.

Дехто запитує, чому ж не починається революція, якщо не бракує умовин до неї? Запитання просте і наївне. Поперше, революція почалася і йде посиленням темпом, бо визвольна боротьба, що ведеться в краю, - це безумовно /революційна боротьба. Для революційного повстання, для третьої фази революції бракує ще організації. Ця фаза настає лише тоді, коли революційна воля всього народу зорганізована, сконденсована. Інакше протест набуває набуває форм окремих бунтів, як це, напр., було в революцію 1908 року.

Подружжю, не можна розглядати революцію, як хемічний дослід у лабораторії, де при наявності відповідних умов зразу ж починається реакція. Навіть і в лабораторії ми знаємо такий дослід: в насиченому в горячій воді розчині соли не починається довгий час кристалізація, навіть тоді, коли вода прохолонула, і розчин зробився пересичений, якщо шклянка з розчином закрита. Але відкрийте шклянку, киньте туди якусь крихітку і умовна рівновага буде порушена: почнеться швидкий процес кристалізації. Пригадаймо, якою незначною "крихіткою" був бунт жінок 26 лютого біля хлібних крамниць в Петрограді, а тої крихітки" було досить, щоб почалася революція 1917 року.

Війна відкрила "шклянку" Советського Союзу. Віримо і знаємо, що такою "крихіткою" буде і наша визвольна боротьба, що ведеться в краю. Вона приведе до кристалізації революційного процесу.

І тоді не з попелу воєнної руїни, а св'ятою кров'ю визвольної боротьби обмита, боротьбою загартована встане наша Самостійна Соборна Держава.

Так буде!

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

С.А. Сірий

ДО ЗАСАД НАШОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ.

Суть, зміст і процес Української Революції.

а/ Боротьба за життя і за його зміст. Українська Національна Революція — це боротьба за саме життя і волю народу і людини, а також боротьба за зміст, підстави і форми цього життя, за його розвиток і за поступ.

це боротьба проти московсько-більшовицького імперіалізму, який прямує до панування над цілим світом і вживає метод поневолення, висискує і нівецьє народи і людини;

це боротьба проти більшовицько-комуністичної спотемки, яка в імя спекулятивної доктрини та на послугах імперіалізму одної партії переводить на організм двістімільйонних мас поневолених народів найжахливіший в історії експеримент, всупереч природі, волі та добру цілих народів і людини;

це боротьба проти режиму і тиранії більшовицько-комуністичної партії, яка в жадобі необмеженої, самовільної влади і всіх користей обернула в невольників та найбільших жебраків маси поневолених народів;

це боротьба за оборону самого існування волі і розвитку всіх народів, поневолених більшовизмом, та за оборону людського, вільного і гідного життя народних мас та кожної людини.

б/ Український націоналізм має свій уклад позитивних ідей і вартостей, які визначають зміст і форми життя і розвитку народу й одиниці в усіх ділянках, визначають їхню творчу роль у вселюдському поступі.

Основні правди наших ідей коріняться в українській духовості, зформованій та утвердженій впродовж цілого історичного розвитку, в духовості, яка гармонізує з найкращими досягненнями розвитку вселюдської духовної і суспільно-політичної культури та поступу.

Наші правди діаметрально протилежні до духу і суті московського більшовизму, в якому зібрані, повторені і доведені до рафінованої системи вищай найчорнішої реакції й уяркунку з цілою історією людства, з негативним застосуванням присвоєних більшовизмом чужих здобутків матеріального і технічного поступу.

Наша ідея волі, самобутності та свободного розвитку народів — протиставна до більшовицького поневолення, нівецьєвання і винищування цілих народів.

Ідея гідності і пошанування людини, її вільного розвитку, власної ініціативи, творчого та достойного самовклячення в гармонійний уклад збірного національного і суспільного життя — діаметрально протилежна до більшовицької тиранії, уярмлення і висискування людини, потоптання її гідності, знівечення свободи, повернення в стан безправного і безвільного невольницького режиму, спотемки та більшовицького імперіалізму.

Ідея соціальної справедливості на ділі — проти більшовицького фалшивого зловживання соціальними кличками для обдурювання мас чужих народів та прикривання найбільш реакційного соціального гноблення в цілому СССР.

Ідея різності та братерства усіх людей в народі — протиставна до більшовицької класової теорії та до іживої практики, яка обертає народні маси у невольників та жебраків, з одного боку, а з другого —

дає необхідне панування і сваволь панівної класі комуністичної партії.

Ідея позитивної, творчої ролі держави яка має обороняти, організувати і сприяти вільному життю і розвитку культурного поступу і господарського добробуту народу і людини, - протиставна до большевицької системи гноблення визиску і нівечення людини та народних мас державою, одним великим концентраційним табором.

Ідея спрямування діяльності та зусиль держави й організованої в ній народної спільноти на творення, закінчення і помноження позитивних вартостей, які збагачують та підносять рівень життя народу одиниці в усіх царинах, помножують їхній творчий вклад у скарбницю вселюдського поступу й культури, - протиставна до порожнього большевицького імпералізму, який з безглуздою задобою панувати над цілим світом, з усього хоче робити тільки зняття свого насильства і загарбання.

Попанування рівнопродности змісту і форм життя та багатства культур різних народів, ідея толеранції супроти чужих і відмінних культурних та соціальних вартостей і систем, поряд з прив'язанням до свого, та плекання своїх вартостей - протиставна до московсько-большевицької нетерпеливості та ненависті до всього, що відмінне не большевицьке, та зродженої з почуття своєї нищоти задоби нищити чужі культури і цілі народи, нівелювати життя усіх людей, усіх народів під одну мірку і смак большевицького режиму.

Свйжити вільних народів і мирні взаємини їхніх незалежних держав, незалежну від різниці суспільних і політичних систем замість большевицької постійної ворожнечі, повної ізоляції та перманентної одвертої або прихованої війни проти не большевицького світу.

Ідея свободи творчої ініціативи одиниці і вільної і вільної діяльності що не загрожує і не вводить спів громадянам і народові - проти большевицького тоталізму і диктатури, що позбавляє людину всякої свободи, робить з неї раба держави-визискувача і сковує її творчі сили кайданами всевладної тоталітарної, комуністичної монополії.

Ідея свободи, релігії, сумління, думки і слова, вільної духово-культурної і мистецької творчості - проти насильства над духом народів і людини, проти накидання засобами терору большевицької доктрини та її шаблонів в духовому, культурному і мистецькому житті і творчості.

Віра в людину, її шляхетні позитивні примети і пориви, її суспільницький інстинкт, плекання і піднесення тих добрих сторін людської природи - проти большевицької ненависті і погорди до людини та пордженій нею системою примусу, насильства і найжакливішого терору.

Ідея природної гармонії, рівноваги і співгри поміж духовими і матеріальними елементами в житті і розвитку людства - проти насильного накидання всім і всьому штучної, спекулятивної матеріалістичної доктрини комунізму і проти природнього наринання життя до її розумінь і тверджень.

В душі тих вічно нових і незмінних основних ідей український націоналізм розвинув цілу програму, як систему напрямних, засад і вартостей, що визначають зміст і форми життя та розвитку народу й одиниці в усіх ділянках. У тій програмі має місце те з української минувшини, що зберегло свою цінність і актуальність, що відповідає сучасному станові і розвідковій знання і поступу.

У нашій програмі прийняті найкращі досягнення знання і поступу в усіх ділянках життя і інших народів, що відповідають нашим духовим і

культурним елементам, станові і природним умовам розвитку в Україні.

Ідеї і програма української революції накреслюють прогресивний зміст і форми життя, цілком протилежні до реакційних большевицьких.

Хочь большевики привласнили собі чужі здобутки в ділянці техніки і матеріальної цивілізації, застосовували деякі прийоми, методи і форми, виборені народом в революції, - однак все те застосовували вони на послуги реакційної суті і таких же реакційних своїх цілей.

На відміну до реакційної большевицької дійсності ідеї і програма української національної революції ведуть до докорінної перебудови цілого життя, в усіх його ділянках і проявах.

За цей позитивний зміст ведеться безперервна революційна боротьба. Українська національна революція - це безперервний, сталий і прогресивний процес, який охоплює і примає все життя.

Її уклад позитивних ідей і вартостей стоїть проти большевицької системи не як абстрактна теорія і доктрина, а як жива і дійова динамічна сила.

Відповідаючи духовості, природі, бажанням та інтересам широких народніх мас, ставлячи перед ними конкретні цілі - який має бути зміст укладу і форм цілого життя, вказуючи їм реальну дорогу, як дійти до тих цілей - ідеї і програма української революції разом із активною революційною боротьбою мобілізують і активізують народні маси до боротьби за їх повне здійснення через знищення большевизму. Істотною прикметою нашої революції є щораз ширше розгортання, загострення і поглиблення процесу всебічної боротьби проти большевицької системи реакції за здійснення прогресивних цілей.

Ця боротьба, захоплюючи широкі народні маси, проходить у усіх площинах і ділянках життя, в політичній, суспільній, господарській, духово-культурній, релігійній та ін. Народні маси, опір большевицькій системі, не дають їй вкорінитися і легко здійснювати свої цілі, ведуть проти неї наступ, примушуючи режим до уступок і постійного змінювання.

Наша революція є в постійному наступі. Її ідеї і програма в ударі в большевицьку дійсність перемагають, бо вони правдиві, вартісніші і сильніші. Через те вони захоплюють щораз ширші народні маси, поширюються серед дедалі більше і серед інших народів, поневолених большевизмом, захоплюють і революційно активізують їх, а навіть проникають в ряди самого режиму і частково розкладають його, захоплюючи вартісніші ділянки.

г/Нереальність революційних концепцій. Природа большевицького режиму і системи.

Такий процес зростаючого напору революційних ідей істотний для нашої революції, але він не вичерпує нашої революційної боротьби. Він сам-один не довідає до повної перемоги, не приневолив би большевизм до такого поступового відступу, який скінчився б революційським переворотом - програми.

Це неможливе як через саму природу большевизму та його системи, так і уваги на стан режиму і його ставлення до уярмлених ним народів.

Большевицький режим перебуває по суті у безперервній боротьбі проти мас підбитих ним народів, в якій він не може втриматися без своєї комуністичної системи. Большевицький режим і система так взаємно зв'язані, що коли впаде одно - впаде й друге, одне без другого не може існувати, і не може його зрадити без самотубства.

Неможливо цілковито заломити ідейно розкласти морально большевицького режиму тому, що він не має ані ідей, ані моралі взагалі.

Замість ідей, він має одну ціль - володіти і панувати над підбитими народами та підбивати інші. Панувати найбільш абсолютично, засобами тотальної диктатури і терору. Таке володіння дає панівній кліці-партії все, чого бажає собі жадібна безідейна істота.

Замість моралі, у большевиків одна засада: все, що служить їхнім цілям, що їм стає в пригоді, - добре, а все, що стає на перешкоді, - те можна і треба знищити всякими засобами. Поняття добра і зла, злочину і права, честі і ганьби, дозволених і недозволених засобів і метод - большевизм не визнає за свої обов'язкові норми, але послуговується ними облудно щодо підбитих та інших народів - як засобами, елементами большевицької діалектики і тактики.

Ідеями і моральним наступом можна досягнути і вирвати з рядів режиму тільки елементи ідейно і морально вартісні. Але їх там небагато. Головний стовп комуністичної партії і большевицького режиму - це безідейний і аморальний елемент, який знає тільки одне: мати все через необмежену владу або не бути. На такий елемент, що є стрижнем большевицького режиму й партії, не можна впливати ідейно-моральними вартостями, його можна тільки знищити.

Для тієї одної цілі - диктатури-панування партії, про що большевики, зрештою, від початку признались, користуючись тільки вирмою пролетаріату, вони побудували і постійно скріплюють та удосконалюють цілу свою систему. В ній використали всі зразки диктатури, тиранії і терору, систем перетворення мас і народів у послухний інструмент сили в руках малої групи. Вибравши і скомпільовавши найбільш рафіновані зразки, які знає історія людства, запрягли на її послуги здобутки модерної техніки.

Ціла большевицька система, доведена до досконалості під двома аспектами: тотальної диктатури всередині і експлуатації людини, народів і засобів країни у творенні інструменту сили для імперіалістичної експансії.

Большевизм так деформує ціле життя ССРСР, щоб ^{нищити} забезпечити собі беззастережену підлеглість і послухність мас. Для того усі людські спільноти, передовсім найсильніші: родину і націю. Цілу суспільність доводить до такого розпорошення, щоб режим мав завжди діло з самотньою одиницею. Удержавлення національного життя, в першу чергу господарського, створює такий стан, що режим володіє безпосередньо усіма засобами життя, а громадянин, позбавлений їх та всякої можливості самостійної діяльності і прожитку, живе завжди "на ласці" і на голодному паїку від держави, а за найменшу спробу непослужу позбавляється змоги жити.

До того нищення релігії і всяких небольшевицьких духових вартостей, накинена матеріалістична доктрина, ціла большевицька система виховання мають допомогти режимові звести людину до ролі невильника, який опанований одною журбою, як би то не стратити мінімальних засобів прожитку, які може дістати тільки через підкорення режимові, - буде у всьому служнячим знаряддям.

Комуністична система тоталітарного державного капіталізму має обмежити внутрішню консумцію всіх дїбр до можливо найнижчого мінімуму та взяти всі матеріальні ресурси підбольшевицьких країв на цілі зовнішньої експансії.

Опанувавши всевладно життя усіх народів та всіх людей в ССРСР, большевицька система кує з них і з матеріальних ресурсів один інструмент для насильства і підбою світу.

Система брехні, що її довели большевики до найвищих меж, - це один з головних складників большевицької тактики. Вона має паралізувати й опанувати думі й умі ССРСР і поза його границями.

Большевицька держава всевладно опановує ціле життя, не тільки збірне, але й індивідуальне, кожної людини. А большевицькою державою володіє й послугується як знаряддям злочинна комуністична партія - спілка протинародних і протилюдських змовників, з режимом ССРСР на чолі.

Як неможливо, самим ідейним натиском зломити большевицького режиму, так не можна й большевицької системи знищити частковим побороуванням її і розправою з нею в поодиноких ділянках, етапами. Тим можна її підорвати, ослабити, але не зліквідувати, ані змусити до еволюційної переміни. Бо большевизм базується не на вартості і стійкості своїх засад, доктрини і метод організування життя, а на насильстві і терорі, що його він плекає і все зміцнює, та яким він завсігди послуговується як своїм аргументом.

В тоталітарному большевизмі комуністичний устрій і система та диктатура режиму становлять дві неподільні частини одної цілості так пов'язані між собою, що доки одна з них живе - відроджує другу, колиб та впала.

д/ Масовий зрив поневолених большевизмом народів - остаточна тотальна розправа з ним. Знищити большевизм можна не еволюційним шляхом, тільки тотальною революційною розправою, в якій організована революційна сила з безпосередньою активною участю найширших народніх мас у могутньому зриві розторочить та з корінням вирве головні елементи большевизму - режим, партію, систему і доктрину, всі їхні відгалуження і прояви. В тій остаточній розправі мусить зосередитись і завершитися цілий процес революційної боротьби.

Щойно після розгромлення большевизму і повалення большевицької тюрми народів ССРСР, будуть запроваджені в життя позитивні ідеї і програма революції.

е/ Три фази революції. Українська національна революція, як одностайний процес, складається з трьох фаз. Перша і друга - фази боротьби, третя - державного будівництва.

В першій фазі йде процес зтяжної, прогресуючої підпільної боротьби. В ній йде змагання передусім за душу народніх мас, мобілізація й активізація їх по стороні революції, проти большевизму. Підтримуються позиції большевицької системи і сили большевицького режиму, зростає організована сила революції.

В цій фазі проходить основоположний конструктивний процес: наші ідеї і програма опановують найширші маси українського народу, поширюються на інші народи, уярмлені большевизмом, визначають для них базований зміст форми життя в усіх ділянках, стають дороговказами їхньої дії - їхньою ціллю, мобілізують і організують змагання за реалізацію нашої програми.

Друга фаза, як продовження першої, - фаза визволення. В ній завершується зтяжна визвольна боротьба, усі сили зосереджуються у без-

посередній відвертій боротьбі з большевицьким режимом і його силою, в остаточному загальному зриві народів.

Третя фаза - будівля незалежних національних держав на місці знищеного ССРСР, забезпечення їхньої незалежності, назовні, здійснення ідей і програми визвольної революції в державному і суспільному устрої, у змісті і побудові цілого життя.

Ми живемо в першій фазі, напередодні другої. Усі сили й уся революційна дія спрямовані на шлях визвольної революційної боротьби, згідно з нашою визвольною концепцією.

Українська Національна Революція - це визвольна революція народів поневолених большевизмом. - самій основі нашої революційної концепції лежить ідея і програма спільної визвольної, революційної боротьби усіх народів, поневолених московсько-большевицьким імперіялізмом.

Большевизм мусить бути поконаний і знищений в цілому, скрізь, де він панує. Тільки так можна його подолати. Московський імперіялізм у большевицькій формі, має бути знищений в усіх підбитих ним країнах, на місці ССРСР мають повстати незалежні національні держави, а російська держава має бути обмежена етнографічно-російськими землями.

Обмеження визвольної боротьби кожного народу до його власних національних границь, ведення визвольних змагань кожного народу сепаратно, нескоординовано з боротьбою інших народів, давало б тільки вигіднішу позицію большевикам, уможлиблювало б їм локалізувати окремі огнища революції, використовувати їх відокремлення та поборювати одного противника по другім.

Ставимо знак рівності між українською революцією і визволенням всіх поневолених большевизмом народів. Запоруку успішності нашої боротьби бачимо в тому, що вона поширюється на інші народи і доведе до того, що всі вони вестимуть свої визвольні змагання в одній загальній, скоординованій революційній дії. Тягар тої боротьби буде розкладений на всі народи, не тільки сама Україна буде огнищем революції і не тільки українці революційним елементом, спільний протибольшевицький фронт охоплюватиме так само й інші народи, їхні маси стануть так само до активної боротьби до такої міри, що довікруги осамітненого режиму і його вислужників створиться одностайний фронт усіх ворожих до нього елементів і сил. Успішність нашої визвольної боротьби дає такі самі шанси визволитись іншим народам.

Кожна визвольна революційна боротьба одного народу, яка ослаблює большевизм та веде до його повалення, допомагає в такій самій мірі визвольній справі інших поневолених большевизмом народів. Спільний антибольшевицький фронт полягає в тому, що революційні змагання усіх народів отаповлять с к о о р д и н о в а н у одну цілість, мають один спільний, загальний альянс і стратегію, кожний революційний рух спрямований і на посилення боротьби інших народів. Усі революційні, активні, протибольшевицькі елементи і сили ведуть боротьбу на ко ж н о м у м і с ц і, де тільки можуть, проти кожної частини большевицької сили. Кожний включається в антибольшевицький визвольний фронт, якщо не можна боротися безпосередньо в рядах своїх національних революційних сил, то включається у боротьбу іншого, сорогого народу і через те бореться в спільному визвольному фронті, який принесе визволення і його народові.

При такому спільному фронті всіх поневолених народів большевики не можуть більше локалізувати і розпорозувати революційної боротьби. Немає більш місця на його тактику поконування по черзі поодиноких на-

родів, на поборювання одного народу при допомозі байдух до його справ синів інших народів, та на розпорювання революційних сил через пересмилювання і створення національної мішанини, передусім в армії та у великих робітничих осередках. Коли одна і та сама, спільна визвольна боротьба йтиме кризь, коли у свідомості мас усіх народів буде зрозуміння, що боротьба кожного іншого народу це є спільна боротьба, а тим самим і його власна, тоді розпорювання і перскидання революційно-настроєних мас з їхньої вітчизни у далекі країни не поможуть більшовицькому режимові і не зможуть сили революції, бо кожен зможе робити те саме на кожному місці.

Один з найсильніших двигунів перемоги визвольної революції народу - це свіддія і спірація як поміж союзними визвольними рухами, так і поміж одиницями - революціонерами всіх національностей в антибільшовицькому фронті.

в. Визвольна концепція і стратегія революції.

Правдіна ціля цілої діяльності і боротьби ОУН на даному етапі - це здобуття постійної Соборної Української держави. Тій цілі підпорядковане все, все має їй служити.

НАША ВИЗВОЛЬНА КОНЦЕПЦІЯ - це революційна боротьба України й інших поневолених московсько-більшовицьким імперіалізмом народів - у спільному антибільшовицькому фронті. Безпереривно, постійно поглиблювана, розширювана і ступеньована революційне дія, ведена у різних формах, як суспільно-політична і повстанчо-військова революційна боротьба, має довести до загального, відвертого революційного зриву найширших мас поневолених більшовицьким режимом народів, який буде остаточною розправою з більшовицьким режимом, імперіалізмом і системою.

РЕВОЛЮЦІЙНА СТРАТЕГІЯ базується на тому, що поміж більшовицьким режимом і системою, більшовицькою державою-тюрмою, з одного боку, а поневоленими народами, їх масами і людиною, з другого боку, існують глибокі й гострі суперечності, які проходять через ціле життя. З них постійно зростається в безперервному ланцюзі зударів і конфліктів, тому триває стан незгасної боротьби.

Стратегія революції діє в середовищі тих непримирених суперечностей і конфліктів, вона спрямована на мобілізування, організування революційної енергії мас, щоб зосередити її і так покорувати її дією, щоб через безупинне і систематичне нищення позицій та сил ворога довести до остаточної розторощення його.

Революційна тактика спрямована на використання і підсилення всіх процесів, що послаблюють і розкладають ворога внутрішніх конфліктів та суперечностей в його таборі.

Революційна дія поступово підриває сили і позиції більшовицького режиму утруднює і через більше унеможливає йому послуговуватися народними масами, як своїм силовим знаряддям.

Остаточна розправа - загальний революційний зрив народів прийде тоді, як революційне закривізування найширших мас народів, поневолених ССОР, дійде до такого ступня, що при ініціативному виступі - ударі організованої революційної сили проти більшовицького режиму ті маси не будуть більше його в курним знаряддям, ані пасивними глядачами, а стануть активно попереджувати активної революції.

Таких огнищевих виступів - виступів може бути багато, а поки ворог загально-революційного зриву не охопить мас народів.

Загальний зрив як остаточна розправа з більшовицьким режимом може прийти і тоді, коли більшовицький режим зможілізує для своїх цілей маси і

поставить їх під надзвичайні утиски /напр., війна/.

Наша визвольна концепція — це спільна революційна визвольна боротьба усіх поневолених большевизмом народів. Розраховуємо на їхню активну участь у боротьбі, на їхні організовані революційні сили та на революційні потенції широких мас тих народів.

Наша революційно політична робота спрямована у великій мірі на те, щоб пробуджувати й активізувати революційну енергію інших народів — наших природних союзників, допомагати у формуванні їхніх організованих революційних сил та мобілізувати до боротьби їхні народні маси.

1/ Другий так само важливий момент — це творення спільного фронту, поширення ідеї спільної боротьби пробудження серед інших народів свідомості, що тільки через неї веде дорога до їхнього визволення, утвердження віри в силу і перемогу спільного визвольного фронту Антибольшевицького Блоку Народів. З великої, розпорошеної і розбитої революційної енергії поневолених большевизмом народів, маємо творити одну могутню скоординовану силу, самосвідому у своїй непереможності, цілісною і однозгідно діючу силою в боротьбі.

Найважливіші передумови ^{успіху} революції і її перемоги загальному зриві є наявність і діяння організованої революційної сили, як організатора і авангарду революції — революційна мобілізація і активізація мас народів антибольшевицького фронту; цілісна революційна стратегія; спільний, організований фронт в актуальній революційно-визвольній боротьбі АНН.

2/ Сторонні сили та міжнародна політична кон'юнктура можуть мати значення допоміжних сприятливих чинників, але не вирішальних.

3/ Перемо їх до уваги в такому розумінні і використовуємо, але відкидаємо всякі опрієтатці на сторонні сили чи зовнішню кон'юнктуру що вони самі принесуть визволення і що досить обмежитись чеканням їх та dostosуватися до них.

4/ Відкидаємо еволюціоністичні концепції, які розраховують на те, що СССР під зовнішнім натиском чи під натиском внутрішніх сил і konieczности буде еволюціонувати так, що з того прийде визволення.

Большевицький режим під примусом ззовні чи занутра може іти тільки на тактичні маневри, начасові уступки, граючи на зволікання.

5/ Всякі уступки і тактичні відступи режиму використовуємо для посилення революційної дії. Але визволення здобудемо тільки революцією, без тотального знищення большевизму, власними силами поневолених ~~них~~ народів.

6/ Осередньою йлою у Визвольній Революції Народів є Україна.

:x:x:x:k:x:k:x

ЧИ АТОМОВА БОМБА ВРЯТУЄ АНГЛІЮ ?

Подано переклад з англійської мови цього документу, що його надіслала УПА-Захід представникам англо-американської дипломатії та журналістики, які перебувають у Польщі та в СРСР.

Чи союз народів англійської мови є достаточним забезпеченням перед більшевизмом ?

/Відповідь П. Черчілеві/.

Промови п. Черчіла виголошені в місяці березні ц.р. в Америці, зокрема перша промова виголошена у Фультон, викликала велике зацікавлення й порушення в цілому Союзі. Зокрема ми українці вислухали її з надзвичайним зацікавленням. Бо це була перша спроба одвертої критики політики Союзі з боку людини, яка широко відома, як великий державний муж світової слави. Кожному відомо, що п. Черчіль мав змогу добре пізнати більшовицьку політику з безпосередньої обсевації в часі своєї співпраці зі Союзом на протязі останньої війни й тому його думка в тій справі тим більше вартісна.

Гостра реакція урядової советської преси, а зокрема промова Сталіна з відповіддю п. Черчілеві, — це більше піднесли загальне зацікавлення у нас цією промовою і взагалі становищем п. Черчіла і тої частини світової опінії, яку він висловлює, до проблеми Союзі і його політики та дальшого розвитку відносно у світі.

Зовсім зрозуміло, що більшість населення Союзі, невдоволена до краю зі советської влади, зокрема ми українці й інші народи, поневолені національно і соціально московсько-більшовицьким невірливим, диктаторським, тоталістичним режимом, прийняли з радістю виступ п. Черчіла, бо бачимо з його промови із політичної ситуації, яка довкола цього витворилася, що в культурному світі пізнають і розуміють щораз краще більшовицьку політику. Бачимо також, що далекозорі політики передбачають дальший розвиток подій та остерігають свої народи і цілий світ перед небезпекою, яка їм грозить. Це перший раз по останній війні виступив державний муж такої великої міри з одвертою критикою советської політики.

Слушно перестерігав п. Черчіль перед непогамованим загарбництвом советської Росії, яке не знає границь. Ми могли б додати до цього багато висказань як про дотеперішню загарбницьку політику советської Росії, так і про те, що вона надалі приготує. Бо коли може п. Черчіль і другі політики за межами Союзі, поза його "залізною куртиною", тільки догадуватись про дальші наміри советської політики, то ми знаємо найдокладніше із щоденних власних переживань, що вона приймає і робить приготування до дальшого підбою світу під советську владу. Всі приготування, ціла господарська політика й військова підготовка Союзі звернені лиш в цьому напрямі, щоб ширити його панування на другі народи і на цілий світ. Приготування ці такі широкі, всесторонні і такі інтенсивні, що це створить в найближчому часі для решти світу найповажнішу, безпосередню загрозу, якщо в цьому світі не знайдуться сили, які потрапили б тій небезпеці негайно заборігти.

Володарі Советського Союзу переконалися в останній війні на прикладі початкової могутності німецької воєнної машини і могутності своєї власної Червоної Армії, що централізований тоталістичний режим, який панував у Німеччині і панує у них, дає у справі військової підготовки величезну перевагу. Маючи тотальну, нічим не обмежену владу над величезними територіями і над сотнями мільйонів, рабів то - тальної влади, вони можуть краще підготувитися, не спочиваючи ні хвилини.

Цілий мугутній апарат советської державної пропаганди мобілізує вже сьогодні величезні сили сліпої фанатичної ненависти до своїх майбутніх противників, в першу чергу Англії й Америки.

Десятки мільйонів людей вишкочується у військовій штудії. Сотні мільйонів людей працює в поті чола продукуючи приспіваним темпом засоби для війни. Ніхто в світі не потрапить взяти так міцно в карби мільйони людей. Ніхто інший в світі не потрапить так твердо запрягти людей до праці і витиснути з численних мільйонів стільки поту і труду для своєї воєнної машини.

Тоталістична советська влада має сотні мільйонів правдивих невільників-рабів, з яких витискає останній піт, не даючи їм за це майже нічого і буде цими силами гігантичні воєнні приготування, досі не бувалих розмірів.

Советські володарі знають, що вони безконкурентні сьогодні в світі - як під оглядом тотального використання для воєнної підготовки всіх сил сотень мільйонів своїх громадян-рабів і всіх багатств спанованих ними величезних територій, так і під оглядом тотальної мобілізації у всесвітньому масштабі сил пропаганди, тотального використання сили тасмниць того, що діється в їхньому нутрі, і з другої сторони здобуття найкращих інформацій про всю ренту світу при допомозі агентури комінтерну, як рівнож під многими іншими оглядами важними для воєнної підготовки.

Советська влада знає ці свої безконкурентні переваги й уважає що час працює на її користь, що вона потребує ще тільки певного не великого протягу часу мирної передиски для належного використання згаданих вище переваг у підготовці загальної світової розправи.

Тому голос перестороги, який кинув п. Черчіль у світ, є надзвичайно актуальний, а всі народи повинні бути йому за те вдячні.

Однак дальші висновки п. Черчіля будять у нас дуже поважні застереження. П. Черчіль стверджує не малою мірою слушності, що в цілій Європі, а навіть в цілому світі, зростає з дня на день большевська небезпека. Єдино Англія й Америка ще на разі вільні від неї.

Ми могли б відповісти на те, що не тільки Англія й Америка вільні від комуністичних впливів, але в першу чергу цілий ряд народів Східної Європи поневолених советською Росією є в своєму нутрі вільні від комуністичного й протиставляється йому активно та провадять проти нього боротьбу.

Коли йде однак про ренту Європи а навіть світу, що остає поза рамцями Советського Союзу, то твердження п. Черчіля відповідає дійсному станові.

Запитаємо однак, чому так діється? Де причина того постійного зростання большевських впливів у всьому світі?

З другої сторони, якщо стверджується таку поважну небезпеку, належить шукати негайного якогось виходу. П. Черчіль дав відповідь на це. Однак ми можемо не висловити наших застережень і сумнівів в правильність рецепти, яку він поручає.

Коли йде про перше питання, - де шукати причини постійного зростання большевських впливів у світі, то на нашу гадку є три найповажніші причини цього.

Перше — це невдоволення багатьох народів з існуючого тепер стану, погана розв'язка наболілих політичних і соціальних питань, несправедливість, біда і нужда, які панують в багатьох країнах, недодержання зобов'язань альянтіської карти.

Друга причина наростання більшовицьких впливів у світі в та, що інші народи, які живуть поза границями советської залізної куртини, не знають правди про Советський Союз, не знають, як живуть і бідують народи Советського Союзу, не знають, що советський режим — це типовий тоталістичний терористичний режим в багатьох зовсім подібний до гітлерівського режиму, не знають скільки щоденно арештовань і розстрілів, скільки у нас сотень великих концентраційних таборів, а скільки тисяч менших, не знають, який соціальний визиск, нерівність, несправедливість панують у нас, не знають, як сильно поневолений і позбавлений усіх своїх прав український народ і другі народи, поневолені советською Росією.

Коли б інші народи краще пізнали советську дійсність, напевно тоді не було б серед них прихильників більшовизму. Нажаль вони цього не знають і досі. Про Советський Союз має Европа тільки з більшовицької пропаганди, або з режисерових поїздок різних відвідувачів, які в глибину життя, або не зміють, або не можуть вплинути. Немало винні цьому також різні політики, які хоч знають трохи більше правди, мовчать про те, або говорять щось інше, задля тактики дипломатичного фальшу і крутіства. Такою роботою впроваджують однак в блуд світову опінію тільки допомагають більшовикам. Скільки ж то разів напр. п. Черчіль вихвалявав Советський Союз попід небеса, хоч знав, що в нас зовсім neroжево. Ми з бодем і жалем читали ті неанти на честь советської тюрми народів, які виголошували часто різні европейські політики. Нам було нероз соромно і жалко, що нема нікого в світі, хто мавби трохи підваги і чести сказати правду про Советський Союз. Ми розуміли потреби дипломатичної гри, якої вимагали інтереси війни проти гітлерівської Німеччини, але все таки це виходило дуже поза границі коначної дипломатичної доцільности. Хай отже тепер п. Черчіль не дивується, що в цілій Европі і в широкому світі зростають в загрозових розмірах впливи більшовиків. Чи ж його власні промови мало помагали цьому? Чи ж він мало разів вихваляв Сталіна і Советський Союз, вибілюючи потоком гарних дипломатичних слів страшну советську дійсність? Задля хвилових політичних користей політики й дипломати закрили перед народами світу правдиве обличчя Советського Союзу. Тепер починають збирати наслідки цього. Сьогодні вже нарікають, а завтра будуть плакати. Ця помилка важко пімститися на всіх, якщо її в час не нап правлять. Доки буде така неправда на світі, що про кожній стріл в Палестині, Індонезії чи Сирії будуть писати цілими місяцями усі газети світу, а про те, що діється у нас у Советському Союзі, як бо реться завзято Україна і багато других народів за своє визволення — будуть мовчати, так довго хай не чекає п. Черчіль, ані ніхто інший, щоб більшовицькі впливи почали шалити. Як довго п. Черчіль, Бевін, Бірнес і другі будуть ховати правду про Советський Союз під зелене сукно і будуть з більшовиками бавитись тільки в дипломатично-чеснотну гру, вдаючи, що не бачать советської неволі і советської політики та того, що в нас діється, так довго годі їм чекати на усунення більшовицької небезпеки.

Хто хоче побороти більшовицьку небезпеку, мусить ударити в те, чим він найсильніший. — в його пропаганду, в його національну й соціальну пропагандизну блекоту, якою він заливає і одурманює світ. Більшовицькій пропаганді треба протиставити належно сильну протидію, яка отворила би очі кожній людині в Европі й поза Европою та показа-

лаби правдиве обличчя большевизму без пропагандивної маски, яка показувала правдиву большевицьку національну й соціальну політику, не таку, яку гомосить комуністичні маніфести і програми, але таку, яку провадить советська Росія у нас в Україні і в других поневолених краях.

У нас, в Україні йде від ряду років величезна, завзята боротьба усього народу проти московсько-большевицької неволи й тиранії. Цілий наш народ бореться з найбільшим завзяттям проти чужого тиранічного панування, за свою волю і незалежність. В останніх роках ця боротьба набрала незвичайно великих розмірів і перемінилася прямо в правдиву війну. Також Балтійські країни, підбиті насильно й підступно Москвою, зражені й опущені рештою світу, борються за своє визволення. Тимчасом п. Черчіль твердить, що тільки одна Англія й Америка вільні від большевицького дурману.

Якже інші народи мають знати правду про советську терму народів, хто має сказати їм про цю правду, як не Ви п. Черчіль, що проголошували Атлантийську Карту Народів і тепер хочете бути виразником нового вічного Світу?

Першим кроком до того, щоб смирнити і побороти большевизм - це сказати народам світу всю правду про нього, нічого не закриваючи дипломатичними зглядами.

Третя причина поширення большевицьких впливів у світі - це уступлива компромісова політика світових потуг. Большевики - майстри у використуванні чужих блудів. Вони використують теж дуже зручно опортуністичне наставлення західно-європейських й американських політиків, які прагнуть уникати якнайдовше конфлікту. Знаючи це, большевики грають на коротку проволоку світової розправи, щоб здобути час на остаточну воєнну підготовку. - Отут саме, у сліпоті і опортунізмі відповідальних керманців міжнародної політики, які піддаються шантажеві, крутітствам і грі на проволоку советської перфідної політики, - лежить третя причина загрозливого зростання большевицької небезпеки.

Даремно нарікати тільки на ріст підривної роботи й впливів московського большевизму у світі. Треба насамперед усунути те все, що спричиняє ріст цієї небезпеки. Треба змінити в першу чергу політику й тактику відповідальних керманців чоловічих потуг, які своєю дотеперішньою слабкою, хиткою, уступливою політикою уможливили большевикам поширення їхньої влади і впливу на другі народи. Треба також усунути всі інші причини, що загальне невдоволення в різних країнах світу, яке використують большевики для себе. І треба активно діяти для повної ліквідації самого джерела цієї небезпеки, для ліквідації царства московсько-большевицької тиранії.

Небезпека большевизму, на нашу гадку, багато більша для всього світу і прийде багато скорше, ніж це думає навіть п. Черчіль. - Мабуть ніхто в світі, хто не жив у большевицькій дійсності, не уявляє собі її розмірів, ані її страшного характеру. Хто хоче пізнати справжнє обличчя большевизму - хай запитає нас, українців, які вже пережили майже 30 років під советською владою.

Але навіть і того, що сказав у своїй промові п. Черчіль, досить, щоб розбудити найбільшу тривогу в світі й спонукати шукати виходу з положення, що створилося.

Большевицька небезпека зростає з кожним днем і заливає світ - остерігає п. Черчіль.

Що в такому разі треба робити? Де шукати виходу й як тій небезпеці протидіяти? Найважливіша річ - знайти правильну відповідь на це питання. Тут на нашу гадку, міститься головний бłąд п. Черчілля, бо він не знайшов і не дав відповіді, як вийти з положення, яке витворилось у зв'язку з постійним наростанням більшовицької небезпеки.

П. Черчіль ствердив, що існує і зростає небезпека комуністично-більшовицького впливу в усьому світі й радить у відповідь на це тісніше з'єднатись Англії й Америці, зокрема в мілітарній площині. Правосильно. Кожний розуміє, що це значить: грозить війна з советською Росією, отже треба Англії й Америці приготувати як найскорше спільно мілітарні сили.

Однак, запитаймо чи це дасть належний і достаточний відпир більшовицькій загрозі?

П. Черчіль стверджує, що більшовицькі впливи зростають майже в усьому світі й радить... вийти до Америки і там приготувати оборону... Таке властиво виходило б з його промови. Бо ствердивши ріст більшовицьких впливів п. Черчіль не дав жодної ради, як його спинити, як цьому протидіяти, навіть властиво тим жінби не заінтересувався, а всю увагу зосереджував на пляні охорони Англії й Америки. Та ми запитаємо - а що тоді буде, коли й відповідальні муніципалітати залишать майже цілий світ на початку більшовицької потопі, як колись полишили Україну, Білорусь й Кавказ, пізніше Балтійські країни, тепер Польщу й Балкани, а вже заловідать новолі поліщення решти Європи і більшої частини світу? Чи думає п. Черчіль, що Англія й Америка дійсно зможуть самі оборонитися, коли видадуть вперед решту світу на початку більшовицької потвори? Чи думає п. Черчіль, що може атомова бомба pomoже, тоді коли всю Європу й Азію опанує потвора червоної тиранії? Чи думає п. Черчіль, що Англія й Америка могли б колинебудь виграти війну проти більшовиків, без інших народів? А якщо ні, то чому не має в нього ані слова про те, як практично протидіяти небезпеці наростання більшовицьких впливів і більшовицької сили?

На нашу думку - пляні найтіснішого військового союзу й військової підготовки Англії й Америки до війни зі советською Росією - це одна справа, але одночасно мусить іти відпир наступові більшовизму й приготування до розправи з ним в загально-світовому масштабі, серед усіх народів світу. Це відноситься в першу чергу до народів поневолених советською Росією, бо від їх постави буде залежати сила чи слабкість більшовиків у недалекій новій світовій розправі, якої нікому не вдасться уникнути.

Маємо велике призначення для здібностей, сили і значіння народів англійської мови, як їх називає п. Черчіль. Але можемо заевнити п. Черчіля, що коли справу оборони й боротьби проти більшовизму поставиться дійсно тільки в тій площині, поминаючи інші народи, зокрема і в першу чергу народи поневолені советською Росією - Україну, Білорусь, Грузію і інші народи Кавказу, Балтійські країни та всі інші народи Советського Союзу, тоді нічого не допоможе Англії і найтісніший союз народів англійської мови.

Хто хоче зліквідувати небезпеку імперіалістичної політики Росії, мусить розбити її імперію на складові національні частини. Росія стала могутня і стала загрожувати безпеці решти Європи тільки тією цюго, як вавоувала Україну. Росія перестане бути небезпечним агресором, коли буде позбавлена панування над Україною і другими народами чорноморського й балтійського басейну.

Організація боротьби протибільшовицької пошесті - це в першу чергу організація тих сил східної Європи, які найкраще пізнали влас-

тиву суть большевизму, і які вже сьогодні ведуть проти нього активну боротьбу. В цьому відношенні Україна зі своїм революційним, поступовим протибольшевицьким визвольним рухом може служити за приклад багатьом іншим народам. Нас дуже дивує те твердження ч. Черчілля, що лише Англія й Америка ще сьогодні не улягли большевицьким впливам і тому тільки на них він покладає надію в боротьбі за визволення світу від большевицької тиранії. Ми можемо сказати на цьому місці, що Україна перебуває майже тридцять років під страшною окупацією большевицької Росії й переносить нечувано великі жертви з цього приводу, але не піддалася до цього часу його впливам. Коли б український народ мав свободу вияву своєї думки, як це є в Англії, тоді напевно п. Черчіль переконався би, що у нас в Україні є менше прихильників большевизму, ніж в усіх інших країнах. Коли ж говорити про активну боротьбу проти большевизму, то і в цьому відношенні український народ не зважаючи на найжстокіші переслідування веде сьогодні широку політику і збройну боротьбу проти російсько-большевицької окупації за свою волю і незалежність. У тій боротьбі український народ йде разом з іншими народами поневоленими большевицькою Москвою, в Україні діє до сьогодні Українська Повстанча Армія /УПА/ і провадить численні бої проти большевицьких окупантів. Україна поносить до сьогодні стільки жертв в боротьбі проти московсько-большевицьких наїзників, що це рівняється правдивій війні. Небагато є в світі народів, які зложили в боротьбі за свою незалежність і волю стільки крові і стільки жертв, скільки зложила Україна і скільки складає їх наша батьківщина до сьогоднішнього дня. Тому дивує нас і болить немало, коли чуємо твердження, в яких поминається наш величезний кров'яний склад у протибольшевицькій боротьбі.

Однак знання большевицької дійсності з довголітньої безпосередньої обсервації й довголітньої боротьби, проти большевицької тиранії, знання справжніх основ сили і слабости большевизму. Пізнання його пов'язання із російським загарбницьким імперіалістичним агресивним гомом, пізнання причин невдач усіх дотеперішніх більших воєнних походів проти Росії, диктує нам сказані вже вище критичні зауваги про те, що тривала ліквідація большевицької небезпеки мусить бути зв'язана з ліквідацією російської імперії шляхом поділу її на складові національні частини. Така політика, оперта на засадах Атлантийської Карти Народів, дасть в евентуальній війні проти большевицької Росії визволення могутніх національних енергій народів поневолених у тій імперії та уможливлить перемогу в цій війні, що при іншій політиці була б дуже сумнівна.

Мудрість військової англійської політичної штуки, яка полягала досі на вмінні з'єднувати на свою сторону інші народи, могла б відіграти в розправі з большевизмом дуже велику, прямо вирішальну роль, якщо англійська політика рішиться саме на таку лінію, - щоб поставити не на вдержання російської імперії, а на заміну її системи вільних національних держав Східної Європи. Це дало б Англії та Америці та кож величезний моральний капітал - здійснення принципів Атлантийської Карти Народів.

Ця наша відповідь - листа, яким звертаємося до п. Черчілля і його однодумців в Європі й Америці, не можемо нажалі підписати прізвищами, як це прийнято в культурному демократичному світі, бо умовини большевицької дійсності не дозволяють на це. Пишемо його однак від імени дуже численних наших однодумців, які запізнавшись з промовою п. Черчілля, поширили іздруком в численних підпільних виданнях по всій Україні й зайняли до неї таке становище, як це ми вище подаємо.

Наші змагання висловлені в цьому листі, репрезентує перед світом поза межами Советського Союзу -- Закордонне Представництво Української Головної Визвольної Ради. Українська Головна Визвольна Рада /УГВР/ є в цю пору найвищим політично-репрезентаційним органом незалежної волі українського народу.

Квітень, 1946 р.

Група українських політичних
поступових діячів.

Елет М. Зеленецький.

СУЧАСНИЙ МІЖНАРОДНИЙ СТАН І НАШІ ПОЗИЦІЇ.

Наша ставка на велику революцію всіх большевизмом поневолених народів, що остаточно розв'яже проблему відновлення української держави аж ніяк не може зменшувати нашого зацікавлення теперішньою загально-світовою ситуацією. Навпаки треба ствердити, що скорший чи пізніший вибух цієї революції, її більші або менші шанси на успіхи тісно пов'язані не тільки з укладом внутрішньої ситуації в ССР та сфері його впливу, з більшою або меншою потугою спільної визвольної-революційної акції всіх поневолених народів, з правильною поставою тактики боротьби, але і також то не в меншій мірі - із укладом зовнішньо-політичної ситуації. Як укладатимуться відносини між англо-саксами і большевиками, чи вони будуть загострюватись, чи стабілізуватись, чи йтиме до утривалення теперішнього порядку в світі, чи до далекослушних змін одне слово - чи перед світом стоять перспективи довгого періоду миру чи новий конфлікт, - це все не в меншій мірі впливатиме на фронт боротьби поневолених народів большевизмом, відповідно формуватиме їхню тактику боротьби.

Ця певна пов'язаність нашої боротьби з загально-світовою політичною ситуацією наказує нам стежити з якнайбільшою увагою за політичною ситуацією у світі, докладно аналізувати її і - головне - старатися її формувати в напрямі найбільше для нас корисним, прийнятним, по лінії наших інтересів.

х

х

х

Політичну ситуацію у світі весною цього року характеризувало гостре напруження советсько-англосаксонських відносин, що було якнайкраще зафіксоване відомою фультанською промовою Черчіля. Черчіль висунув тезу про поділ світу на дві частини залізною завісою по середині. В такий же атмосфері напруження відбувалися конференції міністрів закордонних справ чотирьох великих держав; їхній перебіг не тільки цілком підтверджував черчілівську тезу, але й виявляв, що інтересів тих двох світів ніяк не можна погодити, що вони себе взаємно виключають та що може прийти до конфлікту між ними.

Делкі кола англосаксонського світу затривожені таким станом, що загрожував можливістю нової війни, почали енергійну акцію за зближенням цих двох світів. В Америці очолювали цю акцію ліві кола демократичної партії, в Англії ліве крило партії праці з Ляскі на чолі. Найважливішим аргументом, що мав, безперечно, вплив на широкі кола, була небезпека нової війни. В ім'я миру, заявляли вони, треба піти на найбільші уступки Советському Союзові, треба знищити бар'єру, що ділить ССР від решти світу, розвіяти атмосферу недовір'я, піти на якнайтіснішу співпрацю, щоб таким способом зліквідувати і можливості нового конфлікту та створити тривкі підвалини для довготривалого миру в світі. Звичайно, така акція була на руку большевикам і вони всіма засобами старались її піддержувати, запрягши до цього цілу свою п'яту колону. Заходи цієї п'ятої колони були помітні на кожному кроці. Не зважаючи на те, що в примірливій акції ліві англосаксонські кола якнайменше керувались принциповими міркуваннями, що підставою і причиною її був звичайний дрібноміщанський опортунізм, бажання спокою, - так п'ята колона старалася за всяку ціну надати їй всі позначки боротьби поступово-демократичного світу, на чолі якого стоїть ССР, про-

ти, реакційного і навіть фашистівського світу.

Треба визнати, розрахунки були з погляду пропагандивного не погані. Загнати всіх противників ССРСР в табір реакції і тим робом скомпромітувати їх в очах мас — це йшло по лінії інтересів ССРСР. Та життя нищить часом навіть найбільш досконалі теоретичні розрахунки. Союз, не зважаючи на всі старання більшовиків після війни, не був так досконало ізольований від решти світу, як до 1939 р. Захід мав і має можливість на власні очі бачити вирізки реальної більшовицької дійсності. І то не тільки як одиниці, переважно вибранці інтелектуального та політичного світу, що після побуту в ССРСР описували свої враження, які не всі читали і в які не всі вірили. Колятик союзу побачила т. зв. сіра людина. А також появляються нові досконалі твори про союзу побут напр. Артура Кестрлера "Нуль в нескінченність" та багато інших. Шпальти газет також переповнені описами підсоюзу дійсності і відносин, які панують в союзу сфері впливів. Починають появлятися вістки про невдоволення мас в Союзу Союзі, про активну боротьбу поневоленних народів Москвою за свободу, про діяльність УПА в Україні і т. д. Після того стає голосна на весь світ нова генеральна чистка в ССРСР, яка знову відкрила завісу союзу дійсності. Далі більшовицька політика в союзу окупаційній зоні Німеччини, в державах їхньої сфери впливів та в інших частинах світу, де стикаються інтереси Заходу з інтересами ССРСР була і з така, що ясно і недвозначно відкриває справжні, агресивні плани ССРСР. Як доповнення до того всього наспіли такі справи, як шпигунська афера в Канаді, як прикордонні конфлікти між американськими і союзу солдатами, зістрілювання американських літаків у Югославії, "розгрузка" фабричного реманенту в Австрії і т. д.

Вся ця практична зустріч західного суспільства з реальними виявами більшовицької дійсності і політики нівелював майже цілком пропагандивно-теоретичні намагання п'ятої колони більшовизму здобути для ССРСР симпатії як для носія найбільш прогресивних ідей таскомпромітувати всіх противників ССРСР як реакціонерів. Коли ж акція прихильників порозуміння з ССРСР мала серед англо-саксонського громадянства впливи, то вияви цього впливу були, як ми вже згадали, чисто опортуністичного характеру: страх перед війною, бажання миру і стабілізації відносин.

В такій ситуації почалася мирова конференція в Парижі. Англо-саксонський світ, зокрема американці трактували цю конференцію як поважну можливість порозуміння з ССРСР, як крок в напрямі стабілізації відносин у світі, в напрямі закріплення миру. Вони були готові за ціну миру піти на великий компроміс з більшовизмом та до певних меж погодитися на деякі їхні домагання.

Але вже в перші дні нарад сталося повне розчарування. Надії на можливість співпраці виявилися зовсім безпідставними. Розвіяла їх агресивна та невідступна тактика більшовицьких дипломатів. Вони не виявляли зовсім замірів також піти на поступки та компроміс, а свої домагання та постуляти, ставленні на попередніх міжнародних конференціях старалися повністю перевести на паризькій конференції. Це проявлялось у всьому, чи це стосувалось процедуральної справи, чи справи Триєсту Австрії, репарацій Італії чи проблеми Німеччини. Побіч тих чисто, сказати б, реальних постулятів, які старалися більшовики здобути, вони не завагалися висунути також і зовсім демонстраційного постуляту, як наприклад, справу Греції, чим мали вдарити по престижній Англії та Америки.

Реакції на таку агресивну, непосливу тактику більшовиків не було довго ждати. Держави, що брали участь в конференції, поділилися на два виразно ворожі бльоки, що яскраво відзеркалювали реальну ситуацію

в світі. Конференція, що мала мати характер мирової, стала полем баталії, полем боротьби. На дальший план, на зовсім сідній кінець зійшли справи, для яких вона була скликана, себто заключення мирових договорів. На перший план висунулася актуальна проблема наших днів, яка від часу потсдамської конференції відсуває в тінь всі поточні "буденні" справи - проблема керування світом та боротьби за це керування. Найбільше питомим і характеристичним для цієї конференції не був сам двоподіл держав на два табори, два крила, підставою якого були тільки процедуральні спори, а проблема Триєсту, Італії, Німеччини і т.ін. Істотні причини того двоподілу лежали далеко глибше. Вони лежали в існуванні діаметрально протилежних, ворожих та взаємно себе виключаючих світосприймання двох світів, які борються за гегемонію, за право й можливість побудувати життя на свій лад. Паризька конференція виявилася одним із фрагментів в тім змагу, який почався ще від Потсдаму. Значення її полягає в тому, що суперництво між двома світами виявилось вже зовсім виразно та що її перебіг ще більше розвіяв надії західного світу на можливості порозуміння і поставив перед ним в цілу широчінь колючість якнайскоршої проти-акції, якщо він не скоче бути здистанзований.

Розглядаючи з цього погляду конференцію, треба ствердити, що навіть найдрібніші спори в процедуральних справах, що так довготривали, набували окремого і особливого значення. Усе було шукання шляхів для створення якнайбільше непригідної ситуації противникові, щоб таким способом його скомпромітувати, здискредитувати і якщо не паралізувати, то бодай зменшити його впливи.

Висловом гострих непорозумінь був тільки перебіг самої конференції, такі інтервали, як відома штутгартська промова Бернса та акція Воллеса. Промова Бернса - це був голос практичного американця який позбувшись всяких ілюзій до недавнього союзника, бачить дійсність такою, як вона є, і в тій ситуації шукає практичних шляхів в напрямі окріплення англо-саксонських позицій. А голос Воллеса і його теза про можливість мирного існування двох світів у власних сферах впливів, - це голос тих нечисленних американців, які мають ще ілюзійні надії знайти можливості порозуміння з большевиками.

х х х

Колодна аналіза сучасного міжнародного стану приводить до висновку, що надії і плани Воллеса та його прихильників, яких ще можна досить знайти в цілому світі, не мають ніяких реальних підстав. Уже на потсдамській Конференції виразно зарисувалась криза тез Рузвелтівської політики супроти Росії. Дворічний практичний досвід переконав, що його лінії та тези зовсім скрахували. Внутрішні зміни в демократичному дусі в Росії не настали, задоволення її політичних сплетитів зовсім не зліквідувало давніх її агресивно-імперіальних планів. Навпаки, з усією рішучістю збирається вона їх запровадити в життя, маючи на увазі дотеперішні свої успіхи. У висліді не прийшло і до тривалого мирного стану та сподіваного післявоєнного просперіті, одного з головних підстав якого були в широченні ринки збуту ослабленої та знищеної війною Росії. Замість того ці ринки ще більше звужилися, тому, що ціла середня Європа фактично опинилася в неподільній володінні Росії.

В такій ситуації для англо-саксонського світу є тільки два виходи: погодитися з теперішнім станом, що означає перспективу щораз дальших уступок і віщує остаточну кінцеву поразку, або неподатливим супроти большевиків, застосувати політику твердої руки, що означає

поглиблення розходжень аж до остаточного конфлікту. Іншого, третього шляху англо-саксонський світ не має.

Сьогодні він ще знаходиться в стадії вагання. Він ще не знає, на яку сторону вступити. Серед нього змагаються ще дві течії, два погляди. Один здецидовано ворожий до большевиків; прихильники цього погляду ясно розуміють, що немає іншого виходу, крім готування до остаточної розправи з большевизмом, розгромлення і ліквідація СРСР, як це зроблено в нацистичній Німеччині. Друга течія -- це тактика тих, які з чисто опортуністичних причин, зі страху перед конфліктом, перед наслідками конфлікту вважають, що треба зговоритися з большевиками, йдучи на якнайдовші уступки. Є ще третій погляд комуністичних партій, які вважають, що СРСР -- це завершення їхніх ідеалів і тому саме світові треба йти на тісну співпрацю з СРСР. При чому це співпрацю вони розуміють як перехідний період для цілковитого підпорядкування світу тому ж СРСР. При теперішньому повному урядові ідейних впливів большевиків у світі комуністичні партії треба вважати агентурними станціями на услугах Москви, п'яними колонами Москви і тому ці погляди не є їхнім вільним висловом, а лише відгомном Москви. Через те не можна його вважати висловом частини західної публічної думки.

Обсервуючи вдумливо настрої мас англо-саксонського світу, треба ствердити, що вони щораз більше ворожі супроти большевиків. Щораз більше популярним стає погляд, що супроти СРСР треба застосувати політику твердої руки. Одним з етапів у кристалізуванні саме таких непримираних поглядів серед англо-саксонської публічної думки була і остання конференція в Парижі. Вона ще раз яскраво підкреслила, куди примушують большевики, це раз довела, що порозуміння з ними неможливе.

Доказом таких настроїв серед публічної думки Заходу є тон англосаксонської преси, виследи анкети Інституту Галлія в Америці /70% голосів заявили за політику Бернеса, проти поглядів Воллеса/ останній вислід виборів в Америці.

Беручи на увагу, що офіційна політика англо-саксонських урядів базується на поглядах широких кіл громадянства, можна передбачити, якими шляхами в дальшому йтиме розвиток відносин між англо-саксонським світом і СРСР. Ще можуть бути більші або менші хитання, невизначеність і т.д., але кінцевий шлях цих взаємовідносин мусить довести до різкого конфлікту, що закінчиться поразкою одного або другого.

х х х

Певені, що їх Захід починає займати супроти большевизму, для нас не є жодним відкриттям Америки. Ми пізнали справжнє обличчя большевизму вже в 20-тих роках під час боротьби з большевизмом за нашу самостійність. Уже тоді ми говорили світові про небезпеку, яку криє в собі большевизм, як вияв російського імперіалізму. Уже тоді ми вказували світові, що доти не буде миру на землі, доки існує большевизм. Захід прийняв тоді інше опортуністичне становище супроти большевизму. Наслідки того становища цілком виявляються сьогодні. Через довгі роки ми стали осамітнені не тільки в оцінці большевизму, а і в боротьбі з ним. В цій боротьбі не одержували ми жодної допомоги нізвідки. Що більше! Ми навіть не знаходили жодного зрозуміння. Щойно тепер, зустрівшись віч-на-віч з большевицькою дійсністю та пізнавши загрозу, народи середньої Європи вже вклинилися в спільний протибольшевицький фронт боротьби. Захід стоїть на правильному шляху до правильної оцінки большевизму і треба сподіватися, що

Зиновій Карбович.

ІЗ ПРОБЛЕМ ВИЗВОЛЬНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ НАРОДІВ.

І. Народні маси - головна сила грядущих революцій.

"Маси - ось вам секрет майбутніх революцій"
-- Маццені.

На тлі всесвітньої кризи: моральної, релігійної, культурної, господарської, суспільної і політичної діє наша революція, Визвольна Революція народів і людини, що її передвісником і авангардом, організатором і пробуючою колоною є революційно-демократичний Антиконтинентерн, -- АБН, символ і єдиний нині носій волею і, безкомпромісової демократії, справжнього народовладдя. Жодного типу т.зв. західня демократія з її ліберально-капіталістичними основами, з її опортунізмом щодо більшевизму, з її компромісів і совієстів щодо капіталістичного гніту й визиску -- не є вже нині панaceaю на недугу світу, а лише скороминущим паліативом. Ні ліберальна, ні "національна", ні "соціальна" демократія дрібноміщанського типу не принесуть порятунку zagrożеному більшевизмом людству. Більшевизм -- смертельну хворобу страждачого, але все ж непереможного й героїчного в своїх стражданнях людства, страшну небезпеку для всіх народів і людей перемогти й усунути може остаточно й безповоротно лише нова ідейно-політична й національно-соціалістична сила, що є не тільки анти тоталітарною, а й антидрібноміщанською і антикапіталістичною. Ця сила -- це третє явище нинішнього світу, що побіч т.зв. західньої демократії й більшевизму з'явилася, назрівши в надрах народніх-мас від століть поневолених народів -- революція народів. Кожен нарід має свої особливості; звідси визвольна революція народів є дуже специфікована. Лише найосновніші ідеї є спільні.

Вона не є лише зовнішньо-політично визвольною концепцією кожного із наших народів, а далеко ширшою ідеєю, що охоплює всі ділянки життя наших народів і всі їх ділянки ґрунтовно змінює. Так, як французький нарід видвигнув Французьку Революцію, не як свою тогочасну зовнішньо-політичну концепцію, а як клич життя, як зовсім новий образ і межу власного життя у всіх його ділянках /в тому числі зовнішньо-політичній/, як месіанство всесвітнього значення, як порятунок для світу середньовічної темряви, феодальних знарядь інквізиції. Нарід, що, опасавши людство від упадку в пропасть, рятував сам себе.

Як революціонерів, так і революції ніхто не "видвигає", вони р о д я т ь с я

Наші народи мусять визволятися не лише національно, а в однаковій мірі і соціалістично, політично і культурно. Звідси наша революція є національно-політичною, соціалістичною і культурною.

Тепер у боротьбі стоять не поодинокі соціальні класи і верстви, а народи як цілоти. Народи, як народні маси, які нині є носіями й борцями за національну й соціальну ідею визволення і оновлення. Не класа буржуазій, не класа поміщиків, не класа пролетарів не соціальна верства ліберал-демократичної інтелігенції, а т р у д о

в и й н а р і д, як цілість, у якому в хлібороби, робітники промислу, трудова інтелігенція, що без класи поміщиків і капіталістів творять в СРСР одну організовану силу борців за визволення і оновлення.

З одного боку стоять безкласові н а р о д и, з другого - паразитна класа державної бюрократії, партійних бонзів, "зкатих", "передових", "вибраних", "достойних" людей; - і змаг іде в площині: трудовий нарід і большевицька плетократія. І саме суттєвим для теперішньої стадії історичного розвитку людства є те, що народи, як н а р о д н і м а с и, є носіями національних і соціальних ідей. Ніякі "передові" люди, ніякі партії "достойних" / "большевицька партія - вдохновитель перемог", "двері большевицької партії" відкриваються тільки для "достойних" - Сталін/, жодна "еліта" не персоніфікує і не символізує нації. Нації творять тепер народні маси. ГЕРОЯМИ ПІД БОЛЬШЕВИЦЬКОЮ ЗАЙМАНЦІНОЮ Є ЦІЛІ Н А Р О Д И. Вони зберегли й зберігають під неймовірним, найжорсткішим терором, що його знало колинебудь людство, національну ідею. Н а р о д и там стали героями. Великі аноніми з народних мас, ім'я яким л е г і о н і! Люди старшого віку, жінки, дітвора, малі й великі - всі вони герої, як одиниці і як цілість. Вони захищали, захищають ^{і захищать} нації. ВОНИ Є І Є НАЦІЯМИ. Не має рідні сьогодні в підбольшевицькій окупації, яка не склала б жертви на вілтарі свободи власного народу чи сама не терпіла б, змагаючи за неї. Намі нації, себто трудові народи, борються за своє життя, матеріальне й духове, творячи окремі духово-культурні й соціально-економічні формації. Вони не абстракції, а жива реальна дійсність, що бореться за повноту власного життя у всіх його проявах. Основний тон нашої боротьби - це а ф і р м а ц і я ж и т т я. І ця афірмація життя є саме й основоположним догмом нашої філософії спільноти - нації

Наша революція - це н а р о д н я революція, не буржуазно-демократична і не пролетарська. А це значить, що її національно-соціальний зміст визначають народні маси наших народів як органічних спільнот, що їх основну силу становлять саме т р у д о в і м а с и. Вона дає владу народним масам, що її добувають, тому це революція н а р о д о в л а н а, справді демократична. Вона не має нічого спільного з вузькою ліберальною або обманливою "соціальною" чи прихорощувачою інтереси лише одних груп "національною". Всі ці типи демократії зружують на д і л і засяг її дії до означених соціальних груп чи шарів. В одному випадку захищаються інтереси дрібної буржуазії, в другому т.зв. пролетаріату і т.д., а тут ідеться про з а х и с т інтересів усього трудового народу як основного і єдиного в нас складника нації, що є тотожним з народними масами. Тому й окреслюємо ми соціально-політичний устрій, до якого змагаємо, - для вірності - н а р о д о в л а с н и м, щоб не говорити тавтологічно н а р о д н ь о - демократичним. У процесі розвитку поняття демократії найвищий ступінь прогресу досягає наше розуміння її, що охоплює не д і л і весь нарід, що його ідентифікуємо з народними масами. Ярлик "демократії" чи плів собі і нацизм, а вже прямо конмарним глумом над ідеєю демократії є "найдемократичніша демократія" найгіршого типу тоталітаризму, - червоного нацизму, большевизму, що є духовним батьком нацизму-фашизму.

Наша народня революція захищає в національному відношенні право самовизначення народів та їх державного відокремлення, антиімперіалістичні та антишовіністичні позиції, національний принцип організації світу при збереженні етнографічного моменту, в соціальному відношенні безкласове суспільство, зрозуміле не як людство, а як безкласові народи-нації, при розумінні класи як паразитарної, експлуататорської соціальної верстви, що живе за рахунок праці соціально гноблених, напр. класа капіталістів і поміщиків у буржуазно-капіталістичному, клас

са бюрократів і партійних бонвів у державно-капіталістичному большевицькому устрої; в культурному - органічні національні культури, що виростають з народів, народніх мас, поодиноких націй; у господарському - не суттєвою є форма власності як метода продукції /приватна, чи спільна, але не збірно-колективна-неорганічна/, а істотним є свобідний вибір форм господарювання, внутрішньо-відповідних органічним нахилам людини та - понад усе - морально-етичні основи власності, /яку добути мислимо лише в таємно працею/, диспонуванням нею як предметом і засобом продукції по тій ос-
новній лінії, наскільки та чи інша форма власності корисна для спільноти; в політично-устроєв'ї відношенні - це анти тоталітарне н а-
р о д о в л а с т я, демократія з парламентами, але не типу таких лі-
берал-демократичних, де рішення не завжди виносяться з погляду добра народу, а в висліді демагогії, корупції тощо /комінтернівські агенти в парламентах, капіталістичні інтриги/. Це не "найдемократичніша" брехня Кремля, а справжнє н а р о д о в л а с т я, де вільним бажанням ви-
рішуватиме не обдурований і не тероризований народ.

Без Великої Визвольної Революції народів, без океану АБН не по-
пливти нашим національним кораблям. Ми можемо визволитися лише зав-
дяки великим ідеям і серед краху світових вартостей, встановлюючи на
місце старого й спорожнawилого в людському універсумі свої цінності,
що стануть добром усього людства, що будуть черговим кроком вперед
на шляху прогресу.

Ми - підсоветські народи - не можемо на завжди і цілковито виз-
волитися при нагоді "ненароком", кон'юктурою, бо наша воля можлива
лише на руїнах большевицької тюрми народів, яку захищатиме до заги-
ну большевизм. На руїнах наших держав творилися в минулому вогнем і
мечем, підступом і облудою імперії насильства, так створилася і боль-
шевицька імперія. Коли поставатимуть наші держави на руїнах большеви-
цької тюрми народів цілком змінюватиметься карта світу, як цілком
змінювалася вона, коли по наших трунах, на руїнах і згарищах нашої
свободи, на попелищах наших держав виходив на арену історії ворог
народів і людства, ворог усякого прогресу й культури - большевизм.
Тільки в наслідок такого грандіозного, з глибоким аспектом процесу,
що повертає і доповнює історичну справедливість, можлива наша сво-
бода. Сама інтервенція не дасть нам волі й незалежності. Війна може
бути нагодою, а ніколи с т а в к о ю! Коли глибше глянути на нашу
історію, прослідкувати обставини визволення кожного й навіть наймен-
шого числом з поміж підсоветських народів, то безперечно буде наша
теза, що наше - всіх підсоветських народів - визволення і в минулому
доконувалося у нас і завдяки передусім р е в о л ю ц і ї, а не ін-
тервенції. Не інакше було й підчас визвольної революції народів у
1917/18 рр., що принесла нам свободу, якої все ж не вдалося нам до-
сягти в час нацистської інтервенції, бо час для революційного зри-
ву народів ще не був назрів. Лише у висліді глибших внутрішніх
процесів, великих національних і суспільних перемін, у висліді рево-
люцій, для яких нагодою може бути війна, ми добудемо волю. Нікто нам
не принесе свободи на батутах, а ні за допомогою атомової бомби!
Наша народня визвольна революція ф а р а д а с е /"зробить сама"/
як не говорили знамениті італійські революціонери доби відродження.

І саме тепер ми стоїмо на порозі ренесансу всього світу, а бо -
рчися за правду, добро, справедливість, ми є його передвісниками й
пробовною могоратом. Ренесансу Європи й ренесансу не збагнутах сил

азійських народів, у якому особливу роль призначаємо відіграти Україні та її союзникам. Народи нашого блоку мусять виконати ту історичну місію, що їм призначила доля.

Щоб її додержати, поневолені народи мусять завжди пам'ятати, що наша сила не тільки в самій концепції, у прогресивних ідеях, але, що однаково важливе, - в спільній координованій боротьбі, в спільних організованих діях має наших народів.

Наша платформа боротьби дає ширину і скріплює віру в перемогу, бо раз на завжди ліквідує осамітнення і знеможливає більшовикам тактику ізолювати і порізати народи. Вона зриває з метою ізоляції, а ставить собі за мету пенетрацію і абсорбцію нашою ідеєю усіх людей і народів.

Ми мусямо прагнути, щоб маси переналися нашою ідеєю спільної боротьби народів, щоб вони лише її бачили як шлях до перемоги, - а не інтервенцію, писану вилами по воді. Щоб маси були носіями боротьби, а зокрема маси воцтва червоної армії. А реальні форми боротьби завжди і серед найважчого терору можна знайти, бо, напр., гасло "працюйте поволі!" - можливе до здійснення у всяких умовах.

Отже мобілізуючи ідейно всі прогресивні сили людства до боротьби проти більшовицької реакції, висувачи не тільки спільні негативні й позитивні ідеали, ставлячи в реальній і конкретній організації боротьби ставку не на всесвітню революцію поневолених народів і не на інтенційну війну, а на революцію народів підбільшовицької Європи, та Азії, народів СРСР і його васальних держав, - ведучи твердо й непереможно народні маси, АБН йде до своєї мети: свободи народів і свободи людини.

II. ЗА УКРАЇНСЬКЕ НАРОДОВЛАСТЯ.

Із вище з'ясованих поможень ясно, що ми не думаємо про встановлення ліберальної демократії з її капіталістичними аксесоріями. Ми за народовластя нового типу, про основні ідеї якого концептивно згадали. Український націоналізм, що виріс з кадр душі народних мас, був завжди народовласним, не мав ніколи нічого спільного не тільки з жодним тоталітаризмом, а і з демолібералізмом капіталістичного покрю. Тому помилуються ті, що засуджують наш революційний народовласний націоналізм, мовляв, це антинародовластна поява. Помилуються вони, коли шукають взірців для своєї демократії в демолібералізмі. Бо якої демократії вони прагнуть - ліберальної, соціальної, національної, християнської, демократії де-Голлівського типу з сильним авторитетом і владою відповідального перед народом і обраного народом президента, централізованої демократії, що її первісно в своїй партії захищав Ленін, авторитарної - типу Пілсудського, чи може врешті "найдемократичнішої демократії"? Кожна ж бо з тих варіанцій демократії захищає діаметрально протилежні позиції. Ліберальна - капіталізм, соціалістична - соціалізм, християнська - ідеалістичний соціалізм, але й консервативний лад і т.д. Отже про яку демократію йде мова, врешті? Передусім іде мова про **н а р о д н ю**, про справжнє народовластя, яке завжди заступав і заступає наш націоналізм. Річ не в тому, що ті чи інші теоретики колинебудь писали, а суттєвим було і є те, до чого ми прагнули, за що гинули, як нас сприймав народ і чому дав нам своє велике й беззастережне довіря, **ЧОМУ ПІШОВ ЗА НАМИ**. "Націоналістів" було не мало, "демократів" не більше, але де вони діяли в Україні, чому їх не прийняв народ? Національно-соціально-революційність на-

шого націоналізму, його народовласність, н а р о д ж і с т ь, його захист народних інтересів, - призвели до того, що він єдиний захищався в Україні, як політична, з ясними цілями, захищувана народом сила. УПА, що її зацікавляла і поставила революційна СУН, здобула для своїх ідей увесь народ і об'єднала в своїх рядах революційно-творчі українські сили без уваги на те, як партійно-політично, вони колись визначалися. Отже, чи основоположник УПА, український, народовласний націоналізм, не виявив тим своєю більшою прогресивності за висловлювану й захищувану деким в основі ненародню, класову, групову, ліберальну демократію? Ми говоримо про українське народовластя, сперте на наших органічних основах, на нашій історії і традиції. Не про розвезену анархо-демократію, а у к р а ї н о в ь к е н а р о д о в л а с т я, яке коріннями сягає в козацьку й князю добу, де громадянин України, - українець - ніколи не був у своїй державі рабом але й не смів бути анархістом. Анархія, звихнена демократія, завжди призводила Україну до занепаду й вона - чужа органічній духовості не менше як автократизм Орієнту. Бо ці дві крайності споріднені між собою... Українське народовластя - це прогрес, це революція. Жодна рестаурація, як цього бажали б собі деякі українські керенчики, звиклі до вічної анархії, або звиклі до класових чи станових привілеїв, захисники "старих добрих часів" для їх касти. Нове українське революційне народовластя, що не наслідуює чужих зразків /тому, мовляв, що західня демократія перемогла, - бо й більшевизм переміг/ - але марши на увазі власні цінності і потреби, творитиме всірцевий осередок для других народів - союзників у нашій боротьбі.

ІІІ. НАШІ АНТИІМПЕРІАЛІСТИЧНІ ПОЗИЦІЇ.

Наше народовластя захищає антиімперіалістичні позиції, але не завжди демократія стоїть на таких позиціях, бо маємо наявні приклади в історії, коли демократичні країни захищали і захищають імперіалізм.

Наше ж народовластя, що ставить своєю метою мобілізацію всіх повзволених більшевизмом народів до спільної боротьби за визволення, - не має нічого спільного з імперіалізмом.

До боротьби ми мусимо змобілізувати й російський народ, принаймні намагатися не протиставити його нам у цілому. Ми поборюємо російських імперіалістів, а не російський народ. Російський народ мусить зрозуміти, що російські імперіалісти є ворогами його, бо женуть його на війни, використовують його піт і кров для своїх людоненавистницьких цілей, для жадою особистої влади й наживи. З імперіалістичних воєн не користають народні маси, бо вони є лише гарматним м'ясом. Масливу майбутність нашим дітям і внукам можуть принести лише визвольні війни й революції, що йдуть за правду, добро й справедливість, за хліб і за вічний справедливий мир, за приязнь між народами, за свободу - проти рабства й насильства. Тому ми висуваємо гасло: Геть з імперіалістичними війнами! але: Хай живуть визвольні війни й революції! Війна російським імперіалістам, але : мир російському народові. Ми закликаємо російських селян і робітників, увесь російський народ, щоб він став в одній лаві з усіма іншими народами до боротьби проти російського імперіалізму та сталінського державного капіталізму, - більшевизму. Ми не коперуємо ні з якими імперіалістами. Ми виразно стоїмо на нашій антиімперіалістичній платформі. Тому нам не по дорозі не тільки з більшевизсько-російським імперіалізмом, а й з монархічним чи демократичним імперіалізмом. Ми апелюємо до мас, а не до імперіалістичних класів. Якщо б дійшлися, напр., якісь антиімперіалістичні ліві елементи серед російського народу, то ми будемо з ними співпрацювати. Треба виразно усвідомити собі таке: неправда, що нам близькі

праві елементи серед російського народу. Нам близькі не праві й не ліві, але антиімперіалістичні. Якщо російські ідейні комуністи, не-большевики, були б неімперіалістами, тоді ми могли б з ними говори-ти чи опівдіяти. Бо нас не цікавить, як вони уявляють собі внутріш-ній соціальний устрій в російській державі, в її етнографічних гра-ницях, але щоб вони сказали: Геть від нашої землі! Можливо, що серед російського народу знайшлися би якісь тверезі соціально-ліві чи на-ціонально-праві елементи, які зрозуміли б, що врешті прийде край ро-сійському імперіалізмові і його покладуть на лопатки, як це сталося з нацизмом. І тоді покутуватиме весь народ за гріхи своїх панів-імпе-ріалістів, що гнобили й загрожували чужим землям. Можливо, що такі передбачливі елементи знайшлися би. Як би воно не було, ми не перес-танемо закликати російські маси відділитися від російських імперіалі-стів, а тим більше большевицько-інтернаціональних.

Тому: Геть з імперіалістами! Хай живуть борці за свободу!
Універсальний аспект нашої боротьби примушує нас мобілізувати до неї найрізноматніші елементи. Ми кличемо до спільної боротьби з на-ми християн, магометан, буддистів, вірних усього світу до боротьби проти насильства над свободою сумління і свободою взагалі, - проти большевизму.

Ми кличемо соціалістів усього світу до боротьби проти зрадників соціалізму, найбільшої соціальної реакції усіх часів і народів - боль-шевизму. Ми кличемо націоналістів-демократів усього світу до боротьби проти насильства над правом самовизначення народів і гнобителя наро-дів - большевизму. Ми кличемо ідейних комуністів усього світу, по ши-ро й чесно вірять у свої ідеали, отямитися і звернути зі шляху коля-борації з червоним фашизмом, а стати до боротьби з ним, - що виморду-вав усіх широкі і ідейних комуністів і став на послуги чорної реакції - державного капіталізму, з його найгіршого сорту експлуаторами, бю-рократами й партійними бонзами, що це в зародку з'їли революцію. Ми кличемо робітників і хліборобів всього світу об'єднуватися і органі-зуватися для спільної боротьби проти експлуатації і нужди, проти не-людських умовин життя, що їх несе всьому світові паразитичний боль-шевизм, державний капіталізм Кремля. Але боржчись проти большевизму, робітники і хлібороби наших народів протиставляються і всякій формі капіталізму державного і ліберального, східнього і західнього, больше-вицького і англо-американського типу, якщо б цей намагався опанувати землі народів АБН.

Ми кличемо всі народи і всіх людей, що бажають бути вільними в єдині спільні лави боротьби проти рабства і тиранії, що їх несе на загибель всьому світові, всій культурі і цивілізації, всьому, що до-роге і вартісне людству, - безкрай большевицький імперіалізм. Наші антиімперіалістичні позиції не означають, що ми лише проти большеви-цького імперіалізму, бо ми проти всякого імперіалізму, який загрожу-вав би колисьбудь землям наших народів, байдуже, чи це буде російсь-кий, англо-американський, чи, як недавно, німецький.

Ми кличемо вірних і невірних, ідеалістів і матеріалістів, всіх тих, кому дорога ідея свободи, всі прогресивні сили людства до бороть-би з большевизмом такими методами і засобами, які їм найкраще підхо-дить, та за такі ідеали і цілі, які дані руки переслідують, якби тіль-ки в основі їх лежала ідея свободи народів і людини. У нас немає вузь-кості, хустизму - чи сектанства. Ми стоїмо на становному ґрунті до- кожного погляду та кожної суспільної і політичної течії, якщо вона ли-ше намагається посувати народи, людство - вперед на шляху прогресу. А прогресивним є напевно воєнне порівнянні з большевицькою темною реакці-єю, якої ще не бачив світ. Хоча ми змагаємо до точно-означеного об-

разу майбутнього і вважаємо наш ідеал найбільш прогресивним, проте не відкидаємо можливості змату для інших сил до іншого образу, для яких, по їхньому, він є найкращий. Одночасно ж, ми виразно визна-
чаємо, що ніколи ми не підтримува^{ємо}тимо жодних національно-і соціаль-
но-прогресивних рухів, а до таких в сучасній порі належить, напр., ка-
піталізм. На руїнах більшевизму українська революція не думає повер-
тати капіталізму ні в яких формах і буде протиставитися всім імпері-
алізмам, які намагалися би це робити, як це сталося з нацифашизмом.

Бо ми не за реставрацію, а за революцію.

Проте ж ми не проти того, щоб використати всі можливі засоби для повалення більшевицької тюрми народів. Суттєвим є тільки те, щоб ми не розгубили ВЛАСНИХ ЦІЛЕЙ. А повалити російсько-більшевицьку тюрму народів можна і треба ход би і спільно з чортом.

ІУ. ПЕРЕТВОРИМО СОВЕТСЬКУ АРМІЮ В НАЦІОНАЛЬНІ АРМІЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

Наша перемога може бути досягнута лише тоді, коли бійці червоної армії всіх поневолених більшевизмом народів захопляться нашими ідеями і будуть за них боротися. Советська армія мусить бути розкладена й перетворена на національні армії наших народів, що дружньо будуть бо-
ротися за спільні ідеали. Могутнього удару завдала нацифашизмові не Червона Армія, армія насильства й поневолення народів, а члени її, си-
ни поневолених народів, що використали Червону Армію як організацію для боротьби проти нацифашизму.

Червона Армія побудована як інструмент і апарат для поневолення народів і країн. Її побудовано так, щоб і всіх її членів зробити зді-
ланим знаряддям у руках кремлівських імперіалістів, які зараз вислуго-
вуються подвійному імперіалізму: російському й інтернаціонально-
більшевицькому.

Перший - з панславизмом і православ'ям, розрахований на російсь-
ко-новіністичні реакційні елементи, другий - на обдуривання
наївних "пролетарів" Заходу й салонних снобів усього світу. На ділі
один і другий є найогиднішим виливом реакції в світі, гіршої за фашист-
сько-капіталістичну. Реалізатором цього подвійного типу імперіалізму
призначили кремлівські можновладці бути Советській Армії і її відпо-
відникам у васальних державах СРСР, які зараз точ-вточ на зразок цар-
ської практики мобілізується довкола Кремля ідеями ще недавно окрес-
леного, як "реакція" панславизму, православ'я. І Червона Армія, що
мала, згідно з брехливими фразами найбільших обманців світу - больше-
виків, бути борцем за соціальний прогрес світу, тепер є захисником
і борцем за.... "панславизм", "православ'я", звеличником Суворова, що
вогнем і мечем здавлював революції, інструментом у руках новіністів
Кремля. Не дивно, що й Червона Армія перестала вже зватися "червоною";
бо ледве чи є який ідейний борець за соціалізм чи комунізм, який не
обурювався б на цю профанацію червоного прапора соціалістичних робіт-
ничих революцій, що йшли б за прогрес людства, за соціальну справедли-
вість, за розгром капіталістичного визиску, а не за державний капіта-
лізм, не за сталінізм і не за російський реакційний імперіалізм. Те-
пер вона зветься уже советською. Це й вірно. В тому сказано все. Бій-
ці советської армії можуть бути горді за перемогу над нацифашизмом.
І вони мусять бути свідомі того, що саме вони перемогли фашизм, а не
червона армія як інституція насильства і над їх свободою і поневолю-
вач, по задумі її організаторів, батьківщини її бійців. Бійці й стар-
шини советської армії мусять змагати до того, щоб перетворити совет-
ську армію, армію насильства на армію борців за визволення самих себе
із тих кайданів насильства, що їх накладає на кожного бійця і старши-

ну терористичка, під оглядом НКВД, організація советської армії. Коли прийде день розплати, сучасні організаційні форми, організаційна концепція й нові форми, що органічно випливатимуть з осмислених ідей визвольних революцій народів, що будуть у дружній співпраці й братерській згоді, без імперіалістичних зазіхань на чужі землі й без негідного людського шовінізму, - свої нації осялять в армії, які спільно боротимуться проти імперіалізму й реакції і за прогрес світу. І тоді вільне людство зачислиться до кошових снів минулого - терористичний апарат й організацію советської армії, в якій нічому не повинні її члени, що їх самих поневоле, давять, гнобять і понижують чи чортівська система, творена й керована покидьками людства - НКВД. Але й з глибокою вдячністю вгадуватиме воно бійців і старшин советської армії, що єдині й можуть перетворити її зі збройного неволі й сваволі й інструмент і оборонця та носія свободи. Червона Армія не може бути переможена лише ззовні на арені війни, інтервенції, а передусім з н у т р а на полі революції самими ж таки її бійцями. В цьому весь секрет перемоги над більшевизмом і російським імперіалізмом взагалі. Советська армія як імперіалістичний інструмент поневолення, - ворог, що його поборюємо, але советська армія, члени якої є сини наших народів, що живуть тими самими ідеями і в однаковій мірі, як і ми терплять від НКВД-івського гніту, - нам друг і приятель, нам невід'ємний і вирішальний союзник у боротьбі, величезна частина фронту нашої боротьби проти більшевизму й російського імперіалізму взагалі, який єдино спільними зусиллями й боротьбою на всіх відтинках може бути переможений. Тобто, члени советської армії і її відповідників у васальних державах, - це - М. Н. Ставка на бійців советської армії і її відповідників - це ставка на нас самих, на наші народи, яких сини в тій же армії під наганом служать.

Наше основне завдання - добути душу бійців советських армій. Для нас істотніші людські імпродерабілії, ніж воєнна техніка. Вона в нас готова. Її має советська армія. Тому з погляду нашої стратегії і революційної доктрини для нас самим суттєвим, щоб ця техніка, що є в руках солдатів советської армії і армій васальних держав СРСР, повернули народи, що їх сини є в тих арміях, проти їх гнобителів. Наша мілітарна підготовка виглядала б зовсім інакше, коли б ми мали проти себе принципіально ворожі нам армії. Лише НКВД і паралельні йому в васальних державах інституції - наш принципіальний ворог. Коли б нам дозволялося розпускати наші повстанчі армії, у зв'язку з відтягуванням війни та з новими формами боротьби й дальшими поглибленнями соціально-політичної бази її, то тим інтенсивніше треба було б нам ідейно-політично захоплювати советські армії. Для нас були й є вирішальними моменти ідейно-моральні й соціально-політичні, а не мілітарно-технічні. Тому нам менше цікаво знати вагу атомової бомби чи якоїсь нової зброї, ва розкрити якої мілітарної потуги нового світу дали б золоті гери, а більше цікаво і найважливіше добути душу винахідника цієї зброї, і слід за чим ми матимемо його в цілому й увесь його труд та - коли хочете - й усі його майбутні винаходи. Нашу роботу ми розраховуємо на далекосяжну ціль. З цього погляду мілітарно-технічні реалі - флюктуючі вічно змінливі, а ідейно-політичні - тверда й непохитна основа, тривале й вічне діюче діямічне досягнення. Нам не потрібні дешеві тимчасові ефекти, а тривалі непереможні вартості, що в процесі прогресивного свого розвитку й дії ставлять собі на службу всю техніку й цивілізацію. Ідейно-політична база та національна й соціальна політична доктрина нашої революції дають запоруку, що розгромові СРСР і його

васалів не зможуть перешкодити ніякі мілітарно-технічні досягнення, бо по силі історичної закономірності соціально-політичного розвитку нашої революції, вони мусять бути повернуті проти гнобителів. На пасти за машинами стоять це свободолюбні лю́ди, а не роботи! Тому завжди в нашій праці матиме велике значення ідейно-суспільно-політична сторона справи. Що наші тези не голословія, а підтверджені фактами життя, свідчить остання світова війна. Ми питаємо, чи можна було думати на початку її як про р е а л ь н у концепцію, а не фантазію, масову повстанчо-революційну боротьбу? Чи в добу бомбовозів і танків уявляли імперіялісти можливість боротьби проти них примітивно озброєних або й незброєних н а р о д і ї х м а с, зокрема поневолених народів, що, як т р е т ь а с и л а, виринули в пії війні на арену історії і змінили наслідки війни, спричинившись до розгрому наци-фашизму! Неправдивою виявила себе теза імперіялістів, що декілька бомбовозів зможе придушити н а р о д н і повстання, бо, якраз навпаки, народні повстання завдали останнього смертельного удару гітлеризмові. - /Маки, УПА, Четники і т.ін./ Помилковою виявилася теза загарбників, що пропорційно до розвитку воєнної техніки, механізації війни, зменшуватиметься значення с л о в а - ч и н у н а - р о д і ї х м а s, зокрема поневолених народів. А життя підтвердило тезу, яку ми виставили на початку війни, що розвиток воєнної техніки зумовляє ще більше, ніж досі, участь у боротьбі народніх мас, які, а не техніка, вирішують остаточно вислід боротьби. Як соціальний прогрес світу йде по лінії включення в історичний процес мас, які творять свідому й цілеспрямовану основу нації, стаючи носіями її ідеї, так технічно-цивілізаційний є лише резонансом цього. Імперіялісти розгубилися й розгублюватимуться завжди у власних протиріччях. Проголосивши тотальну війну, нацисти не врахували, що т о т а л ь н о ю боротьбою, спротивом дадуть їм відповідь поневолені народи. І програли, бо неминуче програли мусіли. Так, як неминуче програють більшовики, найгіршого типу тоталісти й загарбники, що гноблять народи, їх народні маси, спираючись на нечисленну клясу паразитів і дегенератів-злочинців, яких уся сила в нагані й брехні. Тому й нічим не допоможе їм модерна техніка, яка є, бо мусять бути, в руках не тільки їх але й тих гноблених!

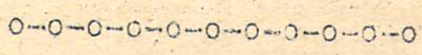
Стоїмо на порозі доби національних і соціальних революцій. Характерним для неї буде не мілітарна перемога тої чи іншої потуги у війні, що теж граде, але переімени, що є притаманні революціям. Війна може бути прелюдією революції в підбольшевицькій Європі й Азії, але той сьогоднішній епосі не надаватиме ні вона, ані американський капітал. Національно-й соціально-політичні ідеали, що їх висувують поневолені більшовизмом народи, це є знамена епохи, що в ній вступає втомлене, але спрагнене нового й великого, людство. Ідеї національної і соціальної справедливості, добра, правди, свободи, незломна віра в їх остаточно перемогу, воля жити - це ті чинники, що тримають наші народи в боротьбі проти поневолювачів.

Підкреслюємо: віра в закономірність перемоги вищої, позалюдської справедливості й правди є безмірно сильніша розвинута в народів поневолених, ніж у вільних, і вона, не менша за стихійну волю жити, зберігає поневолені народи від загибелі.

Національно-соціальні революції, що здійснюватимуть ідеї правди й добра, матимуть у національних арміях, що на них розпадається советська армія, твердого захисника й пробовника. Ядром, навколо якого згуртуються в советській армії, розбитій її ж таки бійцями й ударами

повстанчих армій, національні армії всіх народів, поневолених російсько-большевицьким імперіалізмом, БУДУТЬ РЕВОЛЮЦІЮ-ПОВСТАНСЬКІ АРМІЇ, себто політичні національно-визвольні армії усіх народів, які творитимуть свої окремі національні держави. Як ідеї, повстансько-революційних армій, знищити ніколи не можливо, бо, як беніве в полум'я, вона, коли назріває її час, знову відроджується.

Про ролі й завдання повстанських армій в визвольній революції народів, а зокрема про відношення до советських армій, - іншим разом.

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ ЗБІРКИ НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН.

НАЙ НЕ БУДЕ ЖОДНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РОДИНИ НА ЧУЖИНІ, ЯКА НЕ ЗЛОЖИЛА Б ДАТКУ НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН!

АТЛАНТИЙСЬКА ХАРТІЯ І ДЕКЛАРАЦІЯ АБН х/

Військовий союз двох великих народів, що говорять по англійськи, та спільні загально-світові інтереси в той час, коли спільний ворог ішов від успіху до успіху, викликав у керівних чинників цих народів потребу проголосити засади історичної ваги, відомі під назвою "Атлантійської Хартії".

Західні демократії визначили певну політичну та військову програму, яка і тепер, після певного відтинку часу, не може здаватися лише простою обіцянкою для заінтересованих народів, які в критичний час стали по стороні демократій або могли для ворога виглядати, як певне забезпечення господарсько-політичних прав альянтів.

Тепер з дня-на-день стає видно, що правне оформлення принципів не було випадкове. З погляду практичних потреб та інтересів як переможців, так і переможених, треба її розуміти, як програму дій, на яку треба опертися цілому світу, якщо він хоче знайти вихід зі складного та запутаного стану, який Хартія в певній мірі передбачала, і цілого ряду проблем, які сьогодні виникають як фантоми нових суперечок, підозрінь та взаємних дипломатичних обвинувачень і знепокоєнь.

А.Х. перенесена у своїх чітко окреслених теоретичних засадах до конкретної дійсності дає нам тверезі підстави для доповнення всіх, нині ще умовних, а іноді і відверто висловлених та до життя впроваджуваних політичних метод. Методи ці не лише змінюють основні положення А.Х., й зводять на рівень досягнення революції модерного віку, роблять смішними та обезцінюють великі офіри, які принесло людство в найкривавішій війні в історії людства, в якій рік тому місяцями знищено нездоровий та шкідливий імперіалізм, провід котрого був у руках фашизму та нацизму.

Хартія передбачала перемогу не лише над цими ворогами демократії, але також проти кожного іншого напрямку, який в підставах і в засобах хотів би йти слідами або, не дай Боже, ще й перевищити диктатури фашистівську та нацистську. Хартія не називає на ім'я цієї небезпеки, але її характеристика так ясно подана, що той, хто уважно слідкує та обсервує нинішні політичні течії, не може не пізнати в цьому неназваному режимі, який перешкоджає повному проведенню засад А.Х., - большевизму.

Не тому ми вибрали для порівняння А.Х. з Деклярацією Антибольшевизького Б'юро Народів, що сьогодні це є політично вигідно, що таким способом можна було б чогось досягнути або дістатись ближче на Захід. Ні, не тому. Коли б ситуація була інакша, коли б народи, представники яких витворили засади та дух А.Х., стали в пові большевизму, а большевизм боронив би засади А.Х. - були б ми проти Заходу. Були б ми проти того, хто підривав би консолідацію нинішних відносин та хто в політиці відбирив би право не лише найслабшим та найменшим, а й сильним партнерам на самостійне життя. Тепер десятки мільйонів людей за залізною заслоною, пригнічених та принижених, тяжко відчують, що значить для людства найдикіший терор, керований невиданими формами бруталності, необмеженого хижачства та необмеженої заслідченості у здійсненні кривавої диктатури.

А.Х. мусить мати належного виразника політичної сучасності, який справедливо і всебічно зумів би передбачити політичну майбутність.

х/ Переклад зі словацької, "Слободне Словенско Ч.

Найбільш відповідним чинником для докладного дослідження метод більшовицької впертості та безоглядності в світовий рух, викликаний потребою оборони проти советської диктатури, в метю оборони поневолених та тероризованих народів Європи й Азії. Це в АІН. Його Декларація говорить відверто про це завдання, дає йому певну форму і чесно ставить у бій проти більшовизму, до боїв проти великого насильства. Франклін Рузвельт та Вінстон Черчілль дуже цікаво сформулювали дві перші точки Харті, ставлячи найбільший наголос на рішуче заперечення будь-якого імперіалізму. Дві перші точки звучать дослівно так: 1/ Їхні краї /Англія, Америка/ не бажають для себе ні територіального ні будь-якого іншого збільшення. 2/ Не бажають підтримувати ніяких територіальних змін, які б не відповідали вільному вияву згоди заінтересованих народів.

Таке формулювання найвідповідальніших мужів західного світу є занадто ясне, щоб проти нього міг протестувати якийсь народ малий або великий, переможець або переможений. Треба передусім зафіксувати урочисте зобов'язання Великої Двійки, яка цим проголошенням зобов'язалась не зазіхати чи то на територію, чи то на багатство будь-якої країни. Це є зобов'язання, яке власне дає приклад для кожного, хто воює, для переможців і переможених. Лише чесним виконанням цих зобов'язань та справедливим веденням війни можна говорити з кожним партнером, не викликаючи підозріння або страху майбутнім розвитком подій. Якщо є тепер якісь післявоєнні суперечки, то вони точаться лише навколо збереження цього принципу. Довгі наради, що не приводять до позитивних наслідків, наради найсильніших переможців останньої війни, ясно демонструють, що один з цих партнерів упертий. Не бажаючи обмежити імперіалістичні стремління, він навпаки намагається задовольнити свої хижацько-імперіалістичні апетити.

Большевізм в своїй суті є найбільш імперіалістичною формою влади. Після війни - це більше підтвердилось, бо крім земель, які поневолював перед війною, приборкав ще інші землі, без згоди народів, які населяють ці землі, бо згода мала бути засвідчена лише вільними виборами. Ані один приклад з усіх цих випадків не відповідає демократичному розумінню, як про це говорить А.Х. Навпаки, скрізь там, де простягається сфера советських впливів, право на вільне рішення народу практично не існує. Це є скрізь за залізною заслоною. Західні владодержави декілька разів офіційно і неофіційно звертали увагу колисьбувчим ві Советами урядам, що їм не хочуть підтримувати волі населення їхніх країн. Маємо приклади навіть умовного визнання таких урядів.

Таке поступовання дозволяє нам думати, що уряди США і Великобританії хочуть до останньої точки виконувати взятий на себе обов'язок - не допустити нікого до імперіалістичної політики. Це питання має по-важний інтерес для західних демократій, але ще більше воно хвилює населення та репрезентантів тих країн, на теренах яких провадяться ніколи найбільші насильства та де прояви імперіалістичної політики не мають меж. Народи, залишені хижацькому большевицькому абсорбуванню, проявляють своє невдоволення відверто та демонстративно. Немає більшої аргументації проти советської експансивної політики за ту, що мільйони найхоробріших ворогів німецького насильницького режиму стали також на позиції боротьби проти советського поневолення.

Не повертаються на власні землі лише тому, що їх загартували советські окупанти. Такі народи творять нині сильну течію, доводячи тим до відома, що вони ніколи не підкоряться ніякому імперіалістичному режи-

мові. Цей рух, об'єднаний і керований Антибольшевицьким Блоком Народів, став вірним носієм політичної волі кожного народу, який є членом Блоку. Щодо принципу вільного рішення народу - члена на його територіальні права АБН підкреслює, що цілком респектує кордони етнографічно обмежені та стоїть проти імперіалізму сервірованого від імені світової революції; "визволення народів", чи від імені зверхності "вищої" раси та народів під наслами інтернаціонально-нігілістичних або національно-шовіністичних ідей, "історичного права", "господарських законів", релігійних або загально-світових поглядів.

Це формулювання імперіалізму дає народам членам АБН до рук зброю, яка нічим не відрізняється від зброї, яку приготувували небіжчик п. Президент Рузвельт та кол. Прем'єр Черчіль.

Хартія висунула лише загальні основи. Декларація АБН викриває докладно поняття імперіалізму, провадженого більшовизмом, та дає на-прямні докладного бою проти нього з боку АБН. Декларація у своїх формулюваннях доказує, що на її платформі стоять люди обізнані зі ситуацією, які вміють належно орієнтуватись в лабіринті гасел, що рекламує советський імперіалізм в кожному випадку інакше подаючи, але завжди розраховує їх на найчутливішу політичну струну.

Антидифієвська Хартія є і в дальших своїх основах рівнозначно яс-на та твереза. Третя точка говорить, що США та Велика Британія респек-тують права всіх народів щодо державного устрою, при якому б вони хотіли жити. Бажають, щоб були відновлені політичні права та уведена форма самоврядування в тих народів, які були та є поневолені.

Це відносилось до минулого. Але тому, що Захід і досі покликається на Хартію, це означає те, що це відноситься і до сучасності, а коли хочемо будувати кращий світ, ніж він є сьогодні, засади Хартії ма-ють бути стислими і для майбутності. Коли є правдою, що кожний народ має право покликати собі свою форму влади, не може бути злочином бажа-ння мати власну державу, хоч би це загарбники вважали за злочин.

Коли народ з власної волі вибрав собі свій уряд, є злочином при-тягати цей уряд до відповідальності, тому, що він не відповідає інте-ресам окупанта.

Не відповідає духові Хартії і проходити мовчки попри насильства окупантів, які накиннули свою волю та відібрали суверенні права бага-твом народом. Це відноситься і до німців, і до більшовиків. Ці моменти мусять бути подані світовому загалу так, як вони в дійсності вигляда-ють. Якраз тут має слово АБН, який у своїй Декларації пам'ятає про ці важливі моменти і висвітлює дух, що його накидає вічний ворог суверен-ності Червоний Кремль.

Вільні вибори керують справжньою демократією, дійсною владою наро-ду - ось що підкреслює Декларація. Більшовизм оперує сурогатною демо-кратією. Цим плеоназмом фундаментально осмікється демократія в СРСР та її сателістичних державах, бо теорія і практика діаметрально розхо-дяться.

Поіменованні урядів "демократією" нього гатунку є сім'я в очах кожному народові і одиниці, яка живе під большевицьким режимом. Тому є цілком на місці, коли АБН вимагає, щоб демократія була вислідом во-лі і чуття цілого народу.

Декларація АБН проклямує "суверенність та рівноправність всіх на-родів без уваги на расу і чисельність". Цей принцип не є новий, але його значення найактуальніше тим, що якраз у відносинах до большевиць-му треба голосно закликати, щоб піднялися народи та всіма можливими засобами здобули собі знову права, на яких тримається демократія. АБН бачить першу передумову у здійсненні свобод демократії та забезпечен-ня суверенних прав усім поневоленим більшовизмом народам, у відбудові

національних держав на підставі етнографічних кордонів та відкидування усіх кривд, які були народам спричинені наизамість. Ця вимога і творить підставу цілої програми АБН. Її відомою зміною від багатьох концесій, які з'являються по другій світовій війні, але дуже близька душі та політичному вихованню чоловіка, який в тишенні ярмом большевизму.

Це є дійсно демократична правильно висловлена програма, незалежна від інших чинників, які хоч і мають інтерес в зникненні большевизму, але мають або можуть мати інші тенденції на просторах емігrentно протибольшевських. Зрештою кожній рух, а, зокрема, рух широко розвинений який хоче бути АБН мусить мати свої окремі вимоги. Країна, національні держави ніяк не виключають можливості більших організацій, скажім конфедеративної і тому нічого не стоїть на перешкоді, блокові, щоб він міг пристосовуватись до модерніших понять, які прокладають собі дорогу до створення великих потуг.

В нашій випадку йдеться лише про виключення насильства, що впливає кожного тоталітарного режиму, що поборве права народів на саме визначення. Самоістійні національні народи, які нині стартують під советським ярмом або як васали, пов'язані до Советів, потрібні хочби з тієї простої причини, що ці народи, які затримувались в своєму політичному розвитку без власної вини, можуть стати побажаними партнерами іншим народам, хоч би напр. Західнім. Народи ці мають широкі можливості розвитку пішли вони вже так далеко, що вже майже дозріли до створення нової політичної форми держави, відповідної духові розвитку людського суспільства. Але щоб знову не повторилося певні помилки та не реальні прогнози потрібно буде, щоб большевизмом поневолені народи вийшли як рівні з рівними до спільної сім'ї народів, яка, це не виключене, може бути незабаром загально-світовою сім'єю. Тому потрібно, щоб напрямки АБН, програма якого не підриває плину на створення світової Великодержави, були найскорше здійснені та щоб увесь світ, який знає та розуміє большевизм в його хижацьких основах, допоміг якнайскорше його розкласти і знищити. Вільні національні держави, найбільші не-вільники та васали будуть по знищенні большевизму найкращими партнерами народів, репрезентанти яких створили А.Х. Треба лише усвідомити, що йдеться про території які завжди були причинами великих конфліктів та політично найважливішими балансами потуг. Хартія не є менше важлива в тих основах, на яких має відбуватися економічно-соціальна обнова світу. Обідняк західних великодержав, що "будуть старатись підтримувати всі держави, малі і великі, переможені і переможців, щоб всі мали на однакових умовах доступ до світових ринків та сировини, потрібних для їхнього економічного розвитку", та що "бажають якнайтісніше співпрацювати з народами на економічному полі, щоб була створена певність для всіх, поліпшенням життєвого рівня робітництва економічного порядку та соціальної рівноваги.

Декларація цілком відверто відкидає всі ті моменти, які могли б підривати здоровий поступ економічним та соціальним життям та які б таким чином порушували засади Хартії. Протиставитись проти такої організації суспільного життя, яка "використовує людство класово-партійно чи для будь-яких інших мотивів розбиває здорові сили окремих народів, чи те під маркою капіталізму, чи під охороною т.зв. соціальної держави. Декларація спирається на таку організацію економічно-соціального життя, яка впливає з моральної та фізичної сили того чи іншого народу. Кожній нації найліпше відповідає її власна структура. Накіннуті форми викликають лише хаос. Советська структура є так само нездорова, як шкідливим би був кожний інший екстрем, який є дуже далекий поглядом народу або цілого Блоку народів, настосених протибольшевських.

Творити великі партії можуть народи лише тоді, коли мають умови

сприятливі для інтенсивної творчості. Накінчена форма, чужі вмішування виключають всякий прояв консолідації, здорової конкуренції та правої певності.

Якраз ці прояви треба належно підтримувати, щоб ніколи в майбутньому не дали себе свободолюбні народи завести обідниками та насильством нових наїзників.

Шостий пункт А.Х. б'є дуже чутливу струну - на мир. Чекали його по знищенню нацизму. Цей пункт Хартії висловлює переконання про "мир забезпечує всім людям у всіх країнах можливість жити своїм життям без страху та нужди". На превеликий жаль дійсність показала, що чим далі ми від кінця війни, тим більше відчуваємо, що мир не приходить та що це далеко не все зроблено, щоб усі народи могли користуватися з його плодів. Навіаки, страх і жах за майбутність великий, бо й велике є терпіння багатьох народів, які стогнуть в більшовицькому ярмі.

Декларація АБН відверто радить покінчити зі всіма хто підриває основи миру. Замликає вжити найгостріших заходів, щоби на завжди усунути примари війни а з нею сполучені нужду та біду. Це буде можливо лише тоді, коли дійде до повного знищення більшовицької тиранії у світі та буде заведений тривалий мир між народами тоді людство буде мати певність перед кожною агресією та буде спокійно жити і розвиватись.

АБН передбачає революцію у всіх галузях де більшовицька загрожує елі та віталіті поневолених та васальних народів. Тому треба доконати революцію "національно-політичну, соціально-культурну, революцію народів СРСР та інших земель, де панують Совети, революцію народних мас, селян, робітників та трудової інтелігенції. З цією метою зживає АБН усі чинники - політичні і військові. Підготовка має бути так переведена, щоб можна було повністю здійснити таке важливе завдання, як заведення тривалого миру на землях, які вже десятиліттями не знають, що таке спокій. Більшовицький постійний терор є гірший ніж перманентна війна, тому треба вжити проти нього далеко більше різних заходів, ніж у звичайній війні. Коротко кажучи, мова йде про революцію, яка мусить довести цілому світові, що по закінченню її не буде вже причин для страху людства і не треба вже буде ризикувати життям цілих народів і їхніх цінностей. Так буде досягнуто "визволення людства від небезпеки, нужди і голоду, забезпечення кожній одиниці право на повсякденний хліб та життя, достойне людині". В цій розумній революції протибільшовицьких народів треба добачити найідеальніше зрозуміння ідеології нових часів, яка хоче дати свободолюбним народам печать тривалости та характерної чистоти. Так збудовані основи для нового етапу збудування миру і добробуту цілого людства мусять притягнути всі верстви суспільности, яка не погоджується з сучасним хаотичним станом. Застосування війни як форми боротьби може бути програмою одного народу. Війни скінчаються тоді, коли буде в останній раз вистрілено. Завдяки більшовицькій війні на ще не скінчилась. Тому є неможливим пасивно споглядати на ці часи грізного катаклізму, який викликає більше песимізму. Найбільший агресор та поневолювач усіх віків мусить бути знищений, а на його руїнах мусять повстати нові держави природної структури та демократичної орієнтації.

Найбільшим обвинуваченням, яке підноситься проти московських вождів та їхніх сателітів, є розповсюдження облудних гасел та послідовне застосування рафінованого насильства. На ньому збудована ціла система більшовицької жорстокої влади. Насильства робляться грізним та відстрашувачим режимом, якого не можна ні чим порівняти. Далекі перевищує цілий жах методів фашистівсько-нацистської. СРСР та держави, які йому підлягають це велика тюрма, це концтабір, в якому нещасні жертви лише серед стогонів, страждань та голодної смерти. Американський президент та британський прем'єр при кінці Хартії нагадують, що найбільшою

для миру є вживання насильства.

Від імені своїх держав кажуть: "що всі народи світу існують як з причин економічних, так і духових зречтись політики насильства". До всіх народів світу, зараховуються також народи, які стали підметом більшовицької диктатури.

Декларація АБН перелічує на підставі практичного досвіду її членів - народів, в чім полягає насильство більшовизму. Передусім констатує, що "більшовизм є тоталізмом найгрубшої форми та разом з фашизмом є явищем реакційним. СРСР загарбавни свободу народів тримає їх в кайданах острого народньо-політичного та соціально-господарського поневолення в біді та голоді; в душевному і фізичному невільництві, тримає їх під постійним терором". Проти такого способу насильства мусять поєднати цілий цивілізований світ. З такого розуміння більшовицького тиранства випливає все останнє: імперіалізм та милитаризм, систематичний національний гніт, обмеження духової творчості, перешкодження способу думання в ім'я накинутих теорій, доктрин та світоглядів, терор народів, клас та партій. Це все роз'яснює, чому з Москви пропагандується звучне гасло "народня демократія". Це нелюдське життя зводиться до постійного страху перед репресіями, тюрми, кадетів примусовних робіт, насильних переселень або нужденних животінь і голодної смерті широких мас.

От таке насильство панує нині над двісті мільйонами людей під претекстом, що це вибороли мільйони жертв другої світової війни, а це є гордо пишавка "введення народів з під окупації". Але насильство породжує лише ненависть, червоні реакціонери випросять собі відплату від поневолених народів. Не лише народи, що входять в склад СРСР, але і його сателіти мають нині найкращі можливості порівняти життя світу з советським "раєм", бо війна їм ці можливості дала. Советський громадянин дістався також і на культурні частини Європи. Нинішні гасла, що ними закликають до збільшовизовання світу, починають мати пораз більше ворогів. Глибока прірва між аліянтами ясно доказує, що союз цей був лише заключений або з konieczности або Захід не доглядів нової форми більшовицького імперіалізму. АБН піде своєю дорогою, щоб якнайскоріше доказати світові свою правду. Більшовизм роздратовано реагує на виникнення цього руху, з чого ясно, що ідеї АБН є цілком здорові та правильні. Народи - члени АБН мають велике завдання: поширення та виконання багатой програми, - виконати найважливіші завдання нашого віку.

?!?!?!?!?!?!?!?!?!?

ДАЙТЕ ДОКАЗ СОЛІДАРНОСТІ З КРАВВОЮ БОРОТЬБЮЮ.

ОКЛАДАЙТЕ ДАТКИ НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД ОУН.

В ДОКУМЕНТІВ КРАМОВОЇ БОРОТЬБИ.

Н а ш а в і д п о в і д ь.

Польська преса, керована інструкціями й наказами більшовицької пропаганди, дуже часто подає статті й інформації, повні наклепів на УПА і зв'язати на український визвольний рух. Найбільш заклопононена брехня більшовицької пропаганди в польській пресі, зводиться наклепи на українських повстанців такими вигадками:

1. Нібито український визвольний рух є фашистівський;
2. Нібито він був зорієнтований на гітлерівську Німеччину та співпрацю з нею;
3. Нібито теперішніми військовими операціями УПА керують німецькі старшини
4. Нібито українці помагали придумувати варшавське повстання;
5. Нібито українські повстанці вбивають поляків, палять польські села, гноблять польське цивільне населення.

Хто знає ближче нашу діяльність і політичну літературу, для того справа ясна. Однак не всі читачі польської преси знають дійсний стан речей, тому дозволяйте дати такі короткі висновок:

1. Український визвольний рух, у формах діяльності УПА і репрезентований УГВР /Українською Головною Визвольною Радою/, не є ніколи не був рухом фашистівського типу. Він у своїй ідеології, політичній і соціальної структурі в своїй діяльності є національно-визвольним рухом, соціально-прогресивним, антиімперіалістичним, протидиктаторським і з цих причин протибільшовицьким. УПА бореться в першу чергу: проти імперіалістичної політики Москви, проти її зажерливості, проти невилічності, диктатури, тиранії, експлуатації, нужди, терору, а за волю для України і всіх інших червоним імперіалізмом поневолених націй, за волю народів і людини, за рівність і соціальну справедливість.

Це все є демократичні антифашистівські гасла, що висловлюють найкращі людські ідеали. А в більшовизмі бачимо російський націоналістично-фашистівський, імперіалістичний, диктаторський, тоталітарний, соціально-реакційний рух, що без уваги на свої заклики до соціального прогресу, приносить у практиці нужду і невилічність широким народним масам.

2. Український визвольний рух ніколи не орієнтувався на гітлерівську Німеччину. Від початку німецької окупації України він боровся проти гітлеризму. Уже 30-го червня 1941 р. український визвольний рух проклямував відновлення Української Незалежної Держави та утворив уряд з Д.Я. Стецьком на чолі. Це був ясний протинімецький акт, що розпочав трирічну героїчну боротьбу українського народу проти німецької окупації. Саме в цій боротьбі виросла й організувалась у поважну силу Українська Повстанча Армія /УПА/. Вона зліквідувала десятки тисяч гітлерівських окупантів і визволила цілком з-під німців декілька областей України. Німецькі окупанти, в свою чергу, криваво переслідували український визвольний рух. Найвизначнішого його керівника с.Бандеру ув'язнили німці у концтаборі, а його двох братів замордували в концтаборі Освенцім, вони розстріляли десятки тисяч українських патріотів. У всіх селах і містах України висіли плакати з повідомленнями про розстріли за приналежність до УПА, до "збройних банд", до українського руху спротиву. Десятки тисяч інших українців згинуло в німецьких концтаборах. Гітлерівська пропаганда запевняла під час війни, що український визвольний рух - це замаскований, підтримуваний Москвою комуністичний рух. Сьогодні більшовицька, а з нею і варшавська, пропаганда говорить, що

український визвольний рух був зв'язаний з німцями. В обох випадках - це велика брехня, бо він був і є зовсім незалежний від якихбудь зовнішніх впливів, не орієнтується на жодну зовнішню потугу, але з висловом найвищої волі української нації, що позитивно бореться проти всіх загарбників. Так було під час німецької окупації, так є сьогодні під советською кормигою.

Питання українців - "коляборантів", що співпрацювали з німцями, є зовсім відокремлене й не має нічого спільного з УПА і взагалі з українським визвольним рухом. Були такі українці, але їх було менше як між росіянами, поляками чи французами, де вони перебували в постатях т.зв. фольксдойчів. Український визвольний рух плямував їх і поборював як національних зрадників так, як сьогодні поборює нових зрадників - більшовицьких коляборантів.

3. Не відповідають правді й вістки більшовицької пропанди, що мовляв, німецькі старшини керують ще тепер частинами УПА. Жодний німецький старшина не був і не є командиром будь-якого відділу УПА. Більшовицьким, як і деяким польським, чинникам соромно, що в боях проти УПА зазнають неславних поразок; тому й намагаються виправдати свої невдачі видуманою наявністю добре вишколених німецьких стронів в рядах УПА.

4. Версія про згоду участь українського відділу в придушенні варшавського повстання - не відповідає реальним фактам і не спирається на конкретні докази. Український нарід вважає таке твердження за одну з найбільш злосливих брехень. Нікому з українських політичних діячів невідомо про яку-небудь участь українців у цій соромній акції. В пресі появилось повідомлення головного виниувача і погромника Варшави ген. Фон дем Баха та інших. Всі вони стверджують недвозначно: Варшаву знищили німецькі відділи СС, кримінальні і власівсько-російські з'єднання на німецькій службі. Ніде досі, одначе, не було конкретної згадки про українців. Принциповим у цій справі є: український визвольний рух, жорстко виниуваний німцями, мусів зустріти симпатіями варшавське повстання. Ми не знаємо українців, що допомагали б німцям у пацифікації Варшави. Коли б однак були такі, то це поодинокі звичайні німецькі агенти й служаки, подібні до польських фольксдойчів або теперішніх О - субка-Моравських чи інших зрадників. В серпні й вересні 1944 р., коли Варшава кривавилась у повстанні /метою якого було також завдати політичний удар советській окупації/ УПА майже в цілості вже боролась поза советським фронтом проти цього нового, тепер вже червоного окупанта. Місце цирих українських патріотів було там, на власній землі, серед борців за волю рідного краю, а не в Варшаві, чи деінде на німецькій службі.

5. Найбільш поширеною більшовицькою брехнею є вістки советської пропаганди, нібито українські повстанці палять польські села, вбивають цивільне населення, навіть жінок і дітей. Такі, ніби то конкретні, інформації приносить майже щоденно польська преса. В цьому ні крихти правди. УПА, хоча є формацією повстанського характеру, старається придержуватись точно всіх приписів людського ведення війни, так щодо ворожих збройних сил, як і до цивільного населення. Тому УПА звільняє усіх полонених воєнків Червоної Армії і Польського Війська, на яких індивідуально не тяжать обвинувачення за вчинені акти насильства або вбивства. УПА в першу чергу поборює більшовицьку партію і її терористичні політичні формації /нквд, нквб, уби тощо/. Щодо цивільного населення, то УПА застосовує принципи найбільшої толеранції та гуманности, дарма що в деяких випадках воно ставиться вороже до УПА. Бо всі наші цілі, за які ми боремось, уся наша ідеологія спирається на загальнолюдські гасла й прогресивні гуманні ідеали, що в основі протистоять

всякому терорі. Тому й ніде і ніколи не застосовуємо терору, бо самі боремося проти большевицького насильства, як боролись і проти гітлерівського.

Основною точкою зору УПА є спільна боротьба поневолених Москвою націй. Стоячи консеквентно на такому становищі спільного протибольшевицького фронту, УПА не тільки не тероризує польського населення, ще й уходить з ним в контакт на польсько-українському пограниччі та шукає з польською нацією можливостей порозуміння для цілей спільної боротьби проти спільного ворога. У більшості випадків вдається їй досягти цього. З'являючись УПА дуже часто при потребі кватирують в польських селах, де польське населення радо відкриває двері своїх домів і сердець для українських повстанців, а перед большевиками і своїми червоними втікає в ліси. В багатьох випадках польські партизанські відділи і незалежницькі організації співпрацюють з УПА. Таким чином всі обвинувачення большевицької пропаганди є безпідставні і фальшиві.

Немає сумніву, що під час боїв з УПА, большевиками, червоною міліцією деколи і цивільне населення як польське так і українське зазнає втрати. Це не умисні, а самозрозумілі наслідки боротьби, що їх неможливо оминати. Бували випадки, що наші відділи карали деяких осіб або й місцевості за бандитизм, грабежі чи вбивства українського населення. В деяких околицях польське населення допомагало червоним пхондрувати і вбивати українців. В таких випадках були застосовані оборонні заходи і після попередження і вичерпання інших способів запобігання проти українському терорі - винуватців карано. Однак це були виняткові випадки, коли особи чи села піддавалися большевицькій цькованій агітації та брали участь у масових грабежах та вбивствах українців. Але і в цих випадках не йшлося про типопольську акцію, а про оборонні дії проти большевиків. Саме з цієї причини большевицько-варшавська адміністрація в пресі підносить голос, бо наші удари звернені проти большевиків і їх вислужників.

Між українським і польським народами були в минулому численні непорозуміння і вив'язувалась важка боротьба з загарбницької політики Польщі супроти України. Сьогодні перед лицем спільного ворога, московського імперіалізму у його скрайній большевицькій формі, польсько-український конфлікт мусять відійти на дальший план, а згодом зовсім зчезнути. Ми - українські повстанці - провадимо послідовно політику порозуміння й співпраці з польським народом на платформі спільної визвольної боротьби. Віримо, що й серед польської громадськості така політика наведе зрозуміння, бо московське поневолення Польщі і большевицький терор буде постійно зростати. Тяжкий досвід, здобутий Польщею в останній війні, і теперішнє політичне становище спонукають усіх польських патріотів змінити дотеперішній курс польської політики. Зміна в напрямі визнання природних прав українського і інших народів Східної Європи на політичну незалежність уможливлювала б нашим народам співпрацю з порозуміння, до якого щиро прямуємо.

Всі отже обвинувачення, що український визвольний рух веде антипольську політику, є большевицькою роботою для своїх цілей. Всі політично свідомі українці і польки повинні протиставитись такій практиці большевицької пропаганди.

Цій пропаганді треба приписати називання українських повстанців "бульбівцями", власівцями", з закидами антисемітизму включно. Напевно не має в цілій Україні й сліду по "бульбівцях" чи інших подібних окремих отаманських групах, але напевно й тільки Українська Повстанча Армія /УПА/ під керівництвом найвищого політичного органу українського народу Української Головної Визвольної Ради /УГВР/.

З групами "власівців" український визвольний рух не мав і не має нічого спільного. "Власівці" є російським політичним рухом, що співпрацював з німцями і досі не спrecизував свого позитивного ставлення до питання самостійності України і інших поневолених Москвою народів. Ми ж щодо російського народу займаємо позитивне і приязне становище, але з умовою визнання наших безспірних прав до волі і незалежності в етнографічних межах. Боремося проти імперіалізму і зажерливості Росії, а не проти російського народу.

Ніколи й ніде українські повстанці не брали участі в протижидівській акції. В українській підпільній пресі, що появлялася цілими десятками органів під німецькою окупацією і сьогодні виходить в умовах большевицької дійсности - немає слова, спрямованого проти жидів. Нарід що веде визвольну боротьбу, не може ставити своєї ідеології шалені гітлерівські расистські теорії. Загально відомий факт, що за німецької окупації в рядах УНА боролися поруч українців і жиди, а передусім лікарі.

Ворог, проти якого боремося сьогодні, це - терористична большевицька кліка, репрезентант і організатор російського грабіжницького імперіалізму.

Ми боремося за прогресивні ідеали гуманности, за свободу для всіх народів і кожної людини.

1946 р.

Українські повстанці.

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЕЛЬ ЗА ЛІНІЮ КВРСОНА.

за місяць березень - квітень 1946.

Виселення - В м. березні і квітні ворог продовжував виселювання по луднево-східних теренів Лемківщини, головню Сяніччини, але в наслідок наших протидій та спротиву населення значно темпо цієї акції послабло. Головний тягар виселенчої акції переніся в тому часі на терен Ярославського і Томашівського повітів. Ярославщина, на схід від Сяну, творила ще майже не нарушений виселенням український комплекс. Тепер ворог ударив по ньому з цілою силою. Виселенчу акцію переводило польське червоне військо, декуди також відділи большевиків. Терен довгий і вузький, втиснений між большевицьку границю і Сян, до того, що найгірше, безлісний, не давав догідних можливостей розвинути більші операції наших відділів, ані можливостей населенню до втечі. Це вплинуло на те, що ворог мав тут більший успіх у переведенні виселення, чім в інших теренах. Поважною причиною цього була також менша національна свідомість деяких зматеріялізованих надсянських сіл. Коли в інших теренах населення ставляло рішучий спротив і не дивилося на втрату нерас усього майна і забудовань, щоб тільки залишитись при житті і не дати себе вивести, тоді тут скоріше піддалося теророві, побоючись за своє майбутне, мовляв, "що будемо робити, коли нас пограбують до останньої нитки і спаять". Час - тину населення викинуло військо безпосереднім насильством і терором, частина виїхала на станції, гнана страхом, одержавши від війська наказ виїжджати, - і не пробувала ставляти спротиву, а частина таки протривалась втікала і задержалась ще й досі мимо всього натиску і переслідувань. Подібне йвиде повторилось у тому часі також у томашівщині, північній Равщині/. Тут польське військо також провадило в березні акцію масового виселювання українського населення, відомими вже терористичними методами, й вона мала подібний вислід. Населенню й тут було важко ставити більший спротив виселенчій акції, з уваги на те, що це вузький прикордонний пас, також безлісний. Третім осередком виселення в тому часі була полуднева Холмщина /Грубешівщина/. Тут залишилось було ще декілька найбільш витривалих сіл, яким не помагав жаден терор і вони ніяк не хотіли виїжджати. Крім того до багатьох місцевостей, вже виселених, вернулось через Буг "нелегально" по кільканадцять, а часом і по кількадесять родин з червоного раю. Деякі верталися з далеких східних областей. Тепер накинупись на них вдруге й арештували й вивозили.

Облави і терористичні акції. - Крім загального терору, зв'язаного з примусовою, насильницькою виселенчою акцією, ворог провадив протягом останніх двох місяців ще окремі облави і терористичні акції. Дві дивізії польської армії перейшли в м. березні облогою поля й ліси Бірчанщини й Перемищини, однак не мали жадного успіху. В терені Ярославщини й Любачівщини облави переводили польські червоні війська і пограничні війська НКВД з поза границі та окремі частини большевицьких військ, стаціоновані в Польщі "для боротьби з бандитизмом". Але й тут не мав во рог жадних успіхів. Спалили кілька прилісних сіл і кілька лісових таборів самооборонних відділів і кочуючих селян. Тільки в одному випадку вдалося їм окружити самооборонний відділ /Коровиця/, а якого впало в бою геройською смертю 10 стрільців, інші пробились, ніхто не здався живий ні ранений. До розвідчої акції вживали постійно літаків і скидами

бомби, там де завважили дим чипідозрілий рух. В терені Томашівщини /Бригади/ прийшло до бою малої частини Самооборонного Куцєвого Відділу з величезними, переважаючими силами ворожих військ, в якому згинуло героїською смертю 8 стрільців. Найбільше виселення, облав і терористичних акцій було останньо в терені Грубешівщини, Белзщини і сусідніх з ними теренів. Тут оперували польські червоні війська, штурмівки польського "безпечєства" і найбільше та найсильніше спец-війська НКВД. Вони перетрушували ці терени дуже міцно, майже цілу зиму та весну. Користаючи з цього, щотут також безлісні терени або тільки з дуже маленькими клаптиками лісів, вони "гуляли" в тому терені найбільше. Майже в кожному селі, де тільки з'явилися, вбивали по кілька або кількадецять осіб і вдруге стільки, або ще більше, арештували. При кінці лютого прийшло до великого бою між одною групою повстанців і більшовицькими військами біля села Ліски, в якому згинуло героїською смертю 36 стрільців. НКВД-істів впало що найменше вдвоє стільки, а як подають обчислення деяких селян - до 150.

Наші збройні акції. - Большевицькі і польсько-большевицькі урядові чинники надіілись, що осіннє масове виселення, кинення численних дивізій війська, а передусім зима, мороз, сніг, сліди - допоможуть їм зломити до весни силу наших повстанських військ, нашої збройної визвольної боротьби на цьому відтинку. Ціла польська преса писала про те на всі лади. Та щєраз перечеислились. Наші повстанські війська, самооборонні відділи і спец-бойові відділи провадили збройну боротьбу безперервно цілу зиму і провадять її з не меншою силою і тепер. В зимових місяцях було найбільше боїв на Лемківщині у зв'язку з виселенчою акцією, веденою в тамтих теренах, і намаганням польсько-большевицьких чинників розбити наші збройні сили в Карпатах при допомозі кількох дивізій війська, що їм не вдалось. З весною точка тяжости перенеслась в терени між Сяном і Бугом. В місяці березні й квітні наші збройні сили з великим успіхом перевели на цих теренах понад 10 більших боєвих операцій. Відділи УПА і СКВ виконали, між іншими, наступальну операцію на повітове містечко Любачів і здобули в ньому шпиталь. На ярославській шосі здобули в бою два авта і важні документи. В бою впало 17 большевицьких і польсько-большевицьких вояків і старшин, між іншими старшини з військового міністерства з Варшави. В полудневій Ярославщині розгромили спеціальну терористичну групу погран-військ НКВД, вбиваючи 18 вояків і підстаршин. Біля села Фельбах звели довгий переможний бій з польськими червоними військами, завдаючи їм поважних втрат. Здобули в бою містечко Любича, розгромили в бою сильну військову залогу, здобули й зліквідували виселенчу комісію та штаб операційної виселенчої військової групи. На місці бою знайдено спаленими тільки 15 машин до писання. В місті Угнові здобули, на другий день Великодня, залізничу станцію, розгромили ворожу залогу, спалили 40 вагонів. В Надбужанських теренах перевели малою групою блискучу партизанську операцію, в якій здобули рдин важкий кулемет, три кулемети "Дехтярі", амуніцію, 19 полонених польських вояків і підстаршин та одного большевицького старшину. Крім вичислених бойових акцій наші збройні частини перевели ще протягом останніх двох місяців багато успішних засідок, наскоків та сутичок на просторі цілої "Закарпатської України" - від Лемківщини по Буг. Повний образ цього дають звіти і вістки з поодиноких теренових відтинків та звіти даних частин, які переводили ці збройні акції. В цілості протягом двох останніх місяців здобуто і знищено кілька залізничних станцій, біля 150 вагонів, кількадесять мостів, кількадесять опірних пунктів ворога, розібрано багато кілометрів

залізних рейок, здобуто в кількохнадесяти випадках зброю і муніцію, вбито в бою кілька сотень ворожих воїнів, підстаршин і старшин, кількадесят взято в полон і по відповідному приготувані звільнено.

Польське середовище. - Серед польської суспільності поглиблюється фермент, загострюється боротьба. Чим ближче і актуальнішою стає проблема виборів - тим більше розвиваються надії витрати їх тим по-лякам, які ще недавно обдурювали себе такими надіями. Польські польшевицькі урядові чинники виразно заповідали, що не приступлять до виборів, доки всіми засобами не зліквідують опозиції. І беруться до цього справді твердо. Військо дістає накази частіше робити облави на польські терени опановані опозицією. Такі облави роблять безоглядно. Тому, однак, що військові не довіряють, mimo того, що ними команду-ють більшовицькі старшини, на облави кидають ще спеціальні частини НКВД. Факти стають щораз більш отвертими і частим явищем. На облавах ловлять і стріляють поляків так само, як до недавня стріляли тільки українців. Це застрашує частину польської суспільності. Але з другої сторони при-смішує і остаточно оформляє процес кристалізації революційних елемен-тів. Під впливом цих подій відбувається фермент, відділяються окремі елементи, які ще дають себе відстранити і безборонно нищити. Виростають групи, які ще донедавна хотіли робити політику дешевим крутіством і вичікуванням на "Лондон", а тепер голосно починають новорити і крити-кувати лондонську пинаву політику. З Лондону легко і вигідно наказу-вати, лавірувати і вичікувати, а тимчасом у краю треба йти до в'яз-ниць і на Сибір, треба давати себе безборонно арештувати і винищувати, треба приглядатися безчинно, як більшовики всіми силами нищать своїх противників і зміцнюють свої позиції. На цьому тлі починає, нарешті, на-ростати в польському незалежницькому краєвому таборі свідомість, що та-ка "лондонська тактика" неправильна, що їм не треба на ніякі чуда вичі-кувати, але треба самим братися за зброю. В наростанні цих революцій-них настроїв велику роль відіграє саме приклад революційної боротьби українського народу, яка має серед польської суспільності дуже великий розголос. Вони про нас і про наші дії говорять дуже широко й подивляють нашу силу та нашу революційну безоглядну поставу. Це має посередній і безпосередній глибокий вплив на формування польського незалежницького протибільшовицького табору. Краї, розмніші, більш політично вироблені елементи цього табору починають щораз частіше шукати порозуміння з на-ми, хоч і дуже несміло, бо їм важко вирватися з-під величезного давлен-ня загальної протиукраїнської повністичної опінії. Однак в ході даль-шого загострювання внутрішньої польської боротьби і дальшого щораз більшого більшовицького терору - цей процес буде напевно постійно роз-ростатись, як це зрештою вже давно правильно передбачувалось нашою полі-тичною лінією. На тому тлі політика і тактика спільного визвольного фронту всіх народів поневолених і загрожених більшовицькою тиранією, може мати і в Польщі великі позитивні можливості. Треба тільки держатись невідхильно тієї лінії, не зважаючи на всі еventуальні труднощі. Кожний день потверджує сьогодні правильність цієї нашої політики, так що до по-станови безоглядної збройної боротьби проти більшовицької окупації, як єдиної слушної і можливої дороги та нашої політики спільного визвольно-го протибільшовицького фронту народів.

24.4.1946.

Слава Україні!

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД

українських земель за лінією Керсона м. Травень 1943 р.

Ворожі терористичні акції й облави. В другій половині квітня та в травні відбулись на всьому терені українських земель за лінією Керсона великі облави й масові терористичні акції польського червоного війська й більшовицьких спеціальних оперативних груп НКВД. Ці ворожі акції набрали тим разом найбільшого розмаху й мали найбільше населення з усіх дотеперішніх акцій від часу переходу фронту. Варшавські сталінські вислужники Огубка й інші офіційно заповіли про знищення "бандеровських банд" і кинули для цієї акції велику кількість військ. Тим разом вони відразу ішли в широкі комплекси лісів і сіл, безперервно блокували їх по кілька тижнів і основно перетрушували. Численні більшовицькі оперативні групи військ НКВД і Війська Польського /ВП/ товклись днями й ночами по лісах і селах, ловили і стріляли людей, переслухували, шукали. Червоні шурі й гади лазили від діри до діри, від куца до куца, всюди добавучи дротами, шипорячи, шукаючи. Винесли основно майже всі прилісні українські села. Декуди лалали цілі села та кож у безлісних теренах /напр.с. Переводів і інші в Белжчині/. Лінію Керсона побачить тепер і сплячий здалека, вдень чи вночі. Вночі тягнеться на небі широкою луною пожеж. А вдень — це широкий пас-двинтаріше..... Довкруги лиш самі пустарі і згаріша... В селах стирчать обгорілі, недопадні комини, а в лісах обгорілі стовбури дерев. Однак мимо цього, мимо скаженої люті польсько-більшовицьких червоних звірів-людодів, мимо їхнього великого накладу сил, не вдалось їм і тим разом нанести військам УПА, Самооборонним Відділам чи Організації майже жодних поважніших ударів. Основна маса військ УПА й Організації виминули незвичайно зручно удар головних ворожих сил та опісля завдали йому у власних оперативних діях, дошкульних втрат.

Виселення. Одночасно з акцією масових облав продовжував ворог у місяці квітні дальше виселення українців. Виселення, в порівнанні з усіми дотеперішніми виселенчими акціями, було також найбільш масове. Польське червоне військо обцяло тією акцією в м.квітні і травні відразу цілість українських земель від Бугу до Лемківщини. Великий український клин між рікою Бугом і Солокією /Белз, Крестонопіль, Угринів/, який досі ще майже був нерушений, пішов тепер на перший вогонь. Загально спротив українського населення був і тут досить великий, mimo того, що це терени безлісні. Відділи УПА виступали також до чинної оборони, атакували ворожі терористичні виселенчі групи і переривали часто комунікаційні шляхи ворога та своїми акціями і пропагандою підносили на душі населення. З багато таких, які дальше опираються виселенню всіми силами, до останніх меж можливостей, навіть тоді, коли тратять ціле своє майно, коли горять їхні хати, а багатьох членів рідні зустрічає арештування, поби і розстріл. Лови і польоваття на людей, гонення і викликування, грабування, биття, катування, розстрілювання, бомбардування з літаків останніх ще досі укриваються рештою українського населення, що й досі козається, відбувається дальше. Українці, як народ й як люди є виняті з під усякого хоч би й найпримітивнішого і дикого винищування та терору. Одним кою охороною і рятунком українця являється власна зброя. Ті, які це розуміють і так поступили, вибрали під кожним оглядом найкраще у дорогу.

Намі збройні акції. Відділи УПА, збройні кушевці відділи, та боеві частини СВ, переводили ряд успішних боєвих операцій завдаючи ворогові дошкульних ударів. Крім боєвих акцій згаданих у попередньому, загальному огляді, відділи УПА і боеві частини СВ звели з польськими червоними військами цілий ряд великих боїв на Лемківщині під кінець березня і на початку квітня. Найбільші бої відбулися в місцевостях: Яселко, Команьча, Лупків, Височани, Шавне, Мокре, Середнє Високе, Лукове. У тих боях наші славні повстанські війська здобули дуже великі успіхи, розбили великі скупчення ворожих погромницьких військ, взяли багато полонених / тільки в одному бою в Ясеню 79 полонених /, здобули десятки тисяч мунуції та різну зброю і військове майно, завдали ворогові болючих, високих кровавих втрат, і змусили навіть до втечі на територію Словаччини. В Ярославщині, за Сяном спалили велике село Сосницю / понад 450 хісел і частину Святого, з яких ворог викинув українців і поселив польських репатріантів, які нападали на українців. В Любачівщині під містечком Плавовом висаджено двома мінами у повітря цілий оперативний відділ НКВД. Згинуло і багато енкаведистів, між іншими один капітан. Біля села Пискорі 21 квітня розгромлено основну більшу групу НКВД. Дня 12.У.46. в Томашівщині біля Угнова, висаджено цілий поїзд сталінських погромників. Знищено біля 50 ворожих бійців і 50 вагонів разом з гарматами й кулеметами, які були на них приміщені при відступі розбито ворожу заставу.

24.квітня в Грубешівщині знищено 17 авт, якими їхало польське червоне погромницьке військо і одно авто НКВД. Наше звітлення подає: 43 вбиті польські воюки, 5 НКВД-истів та кілька інших осіб. Польська урядова преса подала, що НСЗ вбили 24 польських воюків. В іншому місці Грубешівщини зловлено большевця, майора гвардії, команданта польського ВОИ-у /Войско Охрони Погранічней/ Дня 5.У.ц.р. виконано наступ на польсько-большевицьке військо в с.Хороброві /250 воюків/. Вбито 15, полонено 2, здобуто 3 тисячі штук амуніції, зброю і різне військове майно. Дня 13.У.ц.р. відбувся бій відділу УПА в долобичівському лісі /Грубешівщина/ з сотнею оперативного відділу НКВД і частиною кіннотчиків. Ворогові завдано поважних втрат, відкинено його наступ, частинно окружене, взято одного в полон, біля 30 вбито в бою. Крім цього виконано цілий ряд менших боєвих акцій у різних теренах, часто з дуже гарним успіхом /звітлення в теренових вістках і теренових звітах/

Рейд на Словаччину. Крім безпосередніх боєвих операцій, ведених проти ворога окупанта, його шляхів комунікації та опірних пунктів, виконано ще рейд кількох відділів у Словаччину. Згідно з дотеперішніми повідомленнями він проходить з повним успіхом і має дуже великий позитивний відгук. Уся чеська і польська урядова преса та радіо передавали офіційний неправдивий комунікат проте, що наші відділи, при спробі передістатись на Словаччину були розбиті і туди продістались тільки нечисленні групи-недобитки, які будуть скоро звиквідовані.

Польське середовище. Польські газети у своїх вістках про нашу боротьбу подають на большевицький лад, несотворені і нечувані вигадки та затрачують у брехні всякі міри. Прикладом цього може бути вістка про спалення нашими відділами виселеного українського села Сосниця. В польських газетах появилася звітлення, що бандерівці спалили частину села, замордували кількадесят польських селян і зрабували понад 100 коней, а тоді польське військо виступило в "обороні" цього польського села, відбили напад бандерівців, наклало на купу вбитих і ще взяло 107 бандерівців в полон. Тимчасом наші відділи не вбили ніодного поляка, тільки спалили забудовання, бо це власність українських селян,

яких звідей наскільки викинено. Польським переселенцям, які вже були заняли це українське село, наші повстанці допомагали винести хат їхнє майно. Польське військо нічого ісеенько не боронило, бо це величезне село спалено повністю. З цілої гори повстанських трупів, яку наробили большевицька пропаганда і її тупоумні польські поплечники, зробилося велике нічого, бо не згинув ані не був ранений ні один стрілець. Таке саме сталося і з тими 107 полоненими бандерівцями, бо всі стрільці вернулися до одного живі і здорові до своїх постів і здорово сміються з тих страшних пригод, що про них писали червоні дураки в газетах. Таким дурманом-брехнею большевицькі комісарчуки дурманять польський народ дорешти. Подібних неправдивих вісток в польських газетах про нас повно. Напр. пишуть і таке, що ніби наші повстанці стріляють поляків прямо таки в тил чанки, точнісеенько так само як і в Катиню.... Газети польської опозиції /Поль-Міколайчик/ також не минають жодної нагоди, щоб щось не втругнути проти нас, але в них завжди заправлено це ендецьким сосом про "резунуф" і "молодуф". Польський червоний прем'єр Осубка ще раз заповідав на сесії Крайової Ради Народової скору ліквідацію українських "фашистівських банд". Міністер "Безпеченства" - Радзевич кидав громи на польське підпілля за співпрацю з бандерівцями, але, перехваляючись величезними успіхами в ліквідації польських підпільних організацій, не міг похвалитися жодними успіхами в ліквідації нашої організації.

Большевицький натиск на ліквідацію польського підпілля й на здушення всякої опозиції зростає шораз більше. Боротьба в Польщі набирає гострих форм. Множаться активні виступи проти теперішнього сталінського уряду. Третього травня, в день польського народнього свята, відбулися в численних містах протиурядові маніфестації молоді, декуди навіть криваві. В місті Томашові, Замостю та, інших, польські підпільні організації розбили тюрми і звільнили в'язнів. Завважається тенденцію до повного творення збройних партизанських відділів, зліквідованих більшістю літом і осінню минулого року. Протиурядові настрої в Польщі дуже сильні, ґрунт для підпілля дуже добрий, але його організація в порівнанні з нашою, дуже слаба, недосвідчена і хаотична, необ'єднана, без ясного політичного обличчя, без вмюлости належно протиставитися такому ворогові, як большевицький стораменний і стоголовий поліп, сильний своєю диявольською хитрістю, облудою і безоглядністю. Тому в них мимом крадчик як у нас умовин боротьби, стільки провалів і невдач.

26.У.1946.

Слава Україні!

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД

Українських земель за лінією Керсона за місяць червень 1946.

ВИСЕЛЕННЯ. В місяцях травні й червні примусова виселенча акція була найожливіша й передусім найжорсткішою своїм територіальним засягом. Ворог об'їждив своїми військами відразу цілу Лемківщину, Томашівщину, Грубешівщину, а на півночі Володимирщину. Населення всюди втікало, ховалося, боронилося як могло. При допомозі війська ворог застосував як і досі, терор, грабунок, насильство. Багато сіл частково або цілковито ворог спалив, як напр., ціле велике й багате село Череводів у Грубешівщині, багато людей арештовано, цілковито грабовано і помордовано. Деякі села й цілі околиці держалися дуже твердо, по героїськи. Деякі, мимомай найбільших жертв, відержали, та залишились до сьогодні, в меншому чи більшому числі своїх мешканців. Більшість, однак, таки вигнали, одних по коротшому, інших по довшому й важчому часі терору. Усі потрібні факти з цих подій знаходяться в долучених черневих звітах та вістках.

З кінцем червня проголошено офіційно, що акція виселення українців дефінітивно закінчена. Сьогодні ще нема в наших черневих звітах точного образу і дійсного стану в тому, кількох кілометрів довгому терені. Фактом однак є, 1/ що майже всюди осталася таки певна кількість українського населення, часом навіть досить поважна. 2/ що ворожі спроби заселювання, полишених вигнанцями господарств польськими пробольшевицькими елементами, зовсім загломили. У висліді цього ситуація на тих землях досі засадничо не змінилася, бо всюди є і діє дальше власна збройна сила УПА, яка й досі є децидуючим чинником усього життя цих земель. Ті околиці, де виселення було майже повне, села спалено опісля і знищено зовсім нашими відділами, щоб ворог не міг користуватись майном і працею українського народу та не використав цього майна, забудовань і осель у дальшому своїму наступі на ці українські землі. Наслідком цього деякі райони, зокрема в багатій урожайній, безлісній частині Грубешівщини-Сокальщини, будуть повним пустарем. Населення цих районів, не маючи лісу, ані довільного до "маневрування" заплілля, скружене в куті двома большевицькими кордонами, та ще й багате і тому прив'язане більше до своїх корів і коней, виїхало майже в цілості, надіючись у цей спосіб зберегти бодай частину свого майна й худоби, бо тут рабували щоденно усе майно і не було надії його вдержати. Крім безпосереднього фізичного терору на заломлювання витревлості населення впливала у великій мірі, ворожа пропаганда, яка всюди голосила, що по скінченні виселення, вимордують безоглядно всіх, кого тільки стрінуть на тих землях. Це говорили польсько-большевицькі вояки селянам і офіційно на мітингах. Такі страхи впливали немаленько від побовів, мордів і грабунку майна, а часто ще більше декуди в дії пропаганді, а навіть у чинній терористичній акції помагало військо, дуже активно польське населення, головню в тій надії, щоб захопити по виселеннях майно в свої руки. Декуди, знову, польське населення під впливом нашої пропаганди навіть багато помагало українському населенню переховуватись, очевидно з різними розрахунками, так політичними, як і матеріальними...

ЗБРОЙНА ОБОРОНА. Збройні акції УПА та всіх інших збройних частин /боеві групи СБ, усі кадри організації і т.д./ продовжувалися і в тому часі часто з великим насиленим та успіхами. Хоч наші відділи не могли часто виступати проти більших з'єднань ворожих військ, озброєних

по зуби, які з танками, гарматами і літаками привіздили на акції виселення Українців, все ж таки звели протягом цього місяця на просторі українських земель за лінією Керсона понад сто менших та кілька великих боїв, котрих більшість була успішна.

До найбільших боїв належить акція на повітове місто Грубешів, переведена властиво при кінці минулого місяця /28 травня/ разом з польськими відділами ВІН-у /Організація Вольносць і Неподлегмосць/. Під час акції розгромлено сильну залозу НКВД, яка містилася в місті, та УВП, пошту і інші ворожі гнізда. Другим великим бойовим успіхом був бій підстаршинської школи УПА з підстаршиновою школою ВІ в Перемишні, який відбувся 26 червня. В цьому бою наша підстаршинська школа розгромила на голову конкурента, польсько-більшевицьку школу, й то не з засідки а в отвертому бою. Майже пів сотні ворожих воїнів полягло на місці. Ранених, що попали в наш полон звільнено, здобуто великі трофеї. Щоби себе якось потішити і інших обдурити, після бою всі польські газети подали, що їх "войско" розбило в тому дні відділ "Хроменкі".

ВИСІД РЕЙДУ У СЛОВАЧЧИНІ. Переведені тепер підсумки рейду відділу УПА протягом місяця квітня на територію Словаччини, виказали великі морально політичні успіхи цієї акції, яка під кожним оглядом належить до найкращих. Відгуки цього рейду доходять до нас ще й сьогодні. Незалежно від того, що говорить більшість словацького і велика частина чеського прихильного нам громадянства, також і большевицька преса в тих краях змушена день у день ще й сьогодні про нас кричати. Ці події мали і мають доволі живий відгук у закордонній пресі за ребежим "залізної куртки". Дуже характеристичне, що не тільки майже ціла словацька суспільність, але також словацьке військо ставилось до наших відділів дуже прихильно; так само прихильно ставилось до нашого населення. Словацькі воїки старалися навіть допомагати нашому лемківському населенню перед виселенням. В одному випадку прийняли навіть кілька сіл на свою територію. Але чеські сталінські запроданці видали опісля всіх селян в руки польських спільників та ще й ограбили з майна. Тим доказали, що навіть культурний народ, з демократичними, свободолюбними традиціями, зовсім дичіє в сталінській системі, подібно як і в гітлерівській. Червоний батюшка з Кремля мусів добре наквитати своїм чеським швостякам і пислати до Чех не один новий полк своїх спеців, коли вони взялися так завзято направляти перед Кремлем свій гріх за наш рейд. Чехи помагають польським червоним прихвостям переводити обливи і переселення таким самими терористичними методами. Сталінська культура та сталінські методи і звичаї всуди, значить, однакові. Царемно сподіватися в середовищі культурного народу, що большевизм мусить прибрати інші форми. Навпаки! Ми наочно переконались, що як і большевизм як і гітлеризм потраплять в дуже короткому часі завести серед найкультурнішого народу свої дикі порядки та зруйнувати всі засади людської культури, якими жило людство від кількох тисяч років. Бо коли вже і чехи, попавши під большевицькі впливи і большевицьку команду, потраплять так само тероризувати наших безборонних селян, потраплять стріляти до безборонної жінки, бити старика, запрошувати селян на свій бік для переховання, а там ограбити з останнього нужденного майна, коли бідного, нечасного лемка відкають з насміхами польському червоному посіпаці, щоб той далі бив і гнав його до свого московського наставника, на "вивіз", - то що вже тоді лишається з усіх дотеперішніх людських поньт і засад які відрізняли людину від звірини. Незалежно від тих "змін" на чесько-словацькому відтинку, лишається фактом, що таки велика більшість словаків і поважна частина чехів чиро симпатизує з нами та готова піти з нами проти большевиків.

ПОЛЬСЬКЕ ОДРОДОВИЩЕ. Серед поляків у зв'язку з референдумом 30 червня велике напруження. У зв'язку з цим помітні також намагання ближче порозумітись з нами /польське підпілля/. В тому напрямі зроблено навіть деякі конкретні кроки. З нашої сторони одержали навіть згоду на спільну акцію на Грубешів, щоб тим ще договорення приспівати й поставити на реальну площину. Але наразі немає більш-менш вигідних, щоб з цього нашого "договорювання" вишла скоро поважніша політична акція, тому, що серед поляків не видно жодних слідів зміни їхньої безглуздой, імперіалістичної платформи. В усіх підпільних виданнях далі товчуть, мов воду в ступі, про "Дьву і Вільно", а проти теперішньої, сталінської диктатури, чи її помеди, віддигають як головний закид не те, що поневоляють Польщу, але те, що продали польський "Дьву і Вільно". Не зважаючи на те, з нашої сторони буде виявлена максимальна увага до цього питання, та те будуть припинюватися наші намагання, щоб на польському відтинку побідовно реалізувати нашу політичну лінію спільного визвольного фронту поневоленіх народів, очевидно, не коштом зманяня наших святих засад волі і незалежності кожного народу на його землі для забаганок польських імперіалістів, але шляхом збільшення нашої політичної активності для використання всіх можливостей, які має сучасна ситуація, щоб посилювати й творити серед польської суспільності наростання настроїв отверезіння і імперіалістичного дурману та вирощення здорового, поступового політичного табору.

2, липня, 1946.

Слава Україні!

-Г.

І Н С Т Р У К Ц І Я.

В деяких куцях та військових відділах помічується сильну тенденцію до свавладдя браки харчів реквізиціями у польського населення.

В справу зовсім зрозумілою, що ми в міру виселення українського населення, будемо користати з харчів польського населення. Однак, це не може відбуватися в формі власновільних реквізицій поодиноких теренових чи військових чинників, але буде переведено в формі зцентралізовані, упорядкованої збіркової акції подученої з відповідно підготованою політично-пропагандивною акцією.

Супроти того заряджується:

1. Акція побирання харчів у польського населення має характер:

- а/ добровільних датків, збірки на фонд боротьби поневодених народів проти московсько-більшевицької тиранії. Кожен даток мусить бути потверджений окремим друкованим квитком з печаткою й підписом, та втягнений у нас на листу, чи книгу в присутності жертводавця.
- б/ конто скати-реквізиції у тих, які можуть дати і не хочуть, рівнож за окремим друкованим посвідченням. Реквізиції повинні відбуватися по можності за порозумінням з польськими підпільними чинниками, які повинні вказати з кого можна забрати, щоб уникнути несправедливих актів, коли в біднішого забереться більше, а в багатшого нічого. Такі інформації можна засягати в інших довірених польських селян.
- в/ контрибуцій-карно-відплатних налогів і зворотів у тих польських селах, які перед тим пограбували багате українців, а тепер відновляються добровільно направити свої вчинки.

2. Кожна збіркова, чи реквізиційна акція серед польського населення мусить бути переведена плановано й організовано, зокрема мусить бути получена зі широкою політично-пропагандивною акцією. В кожному такому випадку треба не тільки видавати відповідні поквітування, але також переводити належно підготовані пропагандивні мітинги й гуртові та індивідуальні розмови.

3. Кожен поодинокий стрілець мусить бути докладно поучений наперед, що в часі збіркової акції не вільно забрати нічого, "навіть зломаної голки", крім добровільних датків передбачених планом збірки. Так само в часі реквізиційної акції, не вільно забирати нічого, крім передбачених затверджених планом з гори річей. Кожен поодинокий стрілець мусить знати наперед, що беремо, а чого не беремо. Найменша, дрібна річ забрана поза планом, компромітує нашу акцію й підважує нашу політичну лінію.

Кожен поодинокий стрілець мусить бути докладно поучений, що має говорити на всі можливі запити, та як має поводитися в усіх можливих ситуаціях. Генеральна лінія всіх розмов і відповідей - це пропаганда спільного визвольного фронту. Генеральна лінія поведіння - чемність, спокій, здержливість у реагуванні на неприяні супроти нас вислови чи акти.

4. Кожна збіркова, чи реквізиційна акція мусить бути переведена зі застосуванням всіх засад обережності, небезпеки ворожого наскоку, несподіваного бою і т.п., щоб не наразитись на втрати й щоб ніколи не виявити перед чужим населенням слабости.

5. Ані збіркових, ані тимбільше реквізиційних акцій не треба робити часто, але тільки тоді, коли це дійсно конечно потрібне.

6. Внески на переведення збіркової, чи реквізичійної акції, та плани до цього представляють всі заінтересовані в цьому терені, чи військові чинники. Дозвіл переведення такої акції може видати тільки надрайоновий, або вищий провід і він несе відповідальність за неї. Чи була дієсно потрібна, чи була належно підготована й виконана.

7. У виняткових випадках /облави і т.п./ може витворитись така ситуація, коли потрібно перевести збірку, чи реквізицію негайно, бо нема інших джерел і нема можливості скорого одержання відповіді із затвердженням компетентних орг. чинників. Тоді к-р даного відділу чи групи може перевести таку акцію на свою відповідальність, з тим що опісля має представити докладний звіт і виказати конечність. Зокрема лежить на ньому особа відповідальність за додержання політичної лінії навіть у найважчих умовах /себе, щоб акція така не набрала ніколи характеру грабунку, але збірки, чи військової реквізиції з належним пропагандивним висвітленням.

8. Уві всі постанови відносяться також до збірки інших речей /бійля, набої, зброя/ з тим, що до таких речей, як набої й зброя належить прикладати найбільшу вагу й збирати, чи забирати в формі реквізицій при кожній можливості, але й при цьому додержувати політичну лінію /на опільну боротьбу поневолених народів проти більшовицької тиранії

8. IV. 46.

Слава Україні!

-Г.

Відпис.

І н с т р у к ц і я - в справі документів боротьби.

Багато разів вказувано вже на потребу пильного збирання всіх документів нашої боротьби. Тимчасом ще й досі зустрічається брак належного зрозуміння цієї справи й наслідком цього погаче доставлення її. Напр.: розкинено в Лемківщині з літаків відозви ВП проти УПА. Дуже цікаві своїм змістом. Ними цього, що минуло вже кілька місяців, досі вдалося стигнути лише по одному примірникові тих відозв. Розкинено подібні відозви в Грубешівщині. І знову й тут прислано лише один примірник, без вияснень й заваг. Подібне діється часто, або ще гірше. Велика частина документів попадає у властиві руки тільки випадково, найчастіше відібрані з рук курців, нероз вже наполовину знищена.

Тому праґається про обов'язок збирання і пересилання всіх документів нашої боротьби:

1. Польські й большевицькі листівки, відозви, афіши і т.п. в 10 і більше примірниках.
2. Листи та інші письма, документи.
3. Зписки порожого терору.
4. Польські й большевицькі газети, де пишеться що-не-будь про нас, чи проти нас. Ніде нема в нас змоги діставати регулярно, централизовані навіть такі речі, як усі ворожі газети. Тому треба це робити всюди на місцях і зберігати кожну газету зі статтями та вістками, які відносяться до боротьби українського народу.

Місцеві орг. чинники повинні відразу до такого кожного документу дати свої пояснення. Напр.: появляється вістка, що якийсь українець був німецьким вислужником, а тепер є "офіцером" УПА. Тимчасом на місці в даному терені відомо, що такий чоловік ніколи в УПА не був. Треба це у звідомленні де гори точно й подрібно вияснити, подаючи докладні дані, про всі факти, які ворог нам закидає. Або: появляється в газеті вістка, що ВП розбило в такій і такій місцевості відділи УПА, вбиваючи 50, чи 100 повстанців. Тимчасом на місці відомо, що в згаданому бою, ми втратили тільки одного вбитого, а ворожа брехлива пропаганда дописала два зера. Подаючи вияток цієї газети, треба вияснити докладно, як виглядала дана подія з точними даними, скільки полягло, псевда, скільки було ранених, опис події, ворожі втрати і т.п., усе точно й подрібно, щоб на це можна було покликатись, як на певні, достовірні, перевірені факти.

5. Наступний рід документів - це протоколи з розмов з представками інших народів.
6. Інші речі, як звіти з боїв та дій, вістки і т.п. вже є упорядковані й налаштовані, тому не вимагають окремої пригадки.

28.IV.46.

Слава Україні!

-Г.

І Н С Т Р У К Ц І Я.

Наші частини переводять у виселених околицях час до часу, в міру потреби, збірки харчів, одягу й грошей на фонд визвольної боротьби поневолених народів. Бувають випадки, що польське населення відноситься прихильно до цієї акції й складає радо свої жертви, в інших випадках скволяє це холодно, отягавшись, а декуди навіть відмовляється й не хоче давати. Пригадується, що в таких випадках не можна діяти похороно й у зденервованні, не вільно накидатись з погрозами, ані приміювати репресій. Збірковою акцією серед польського населення треба трактувати, як добровільну й з другої сторони, як акцію пропагандивну та відносно до цього поводитися. Невдачу збірки не трактувати, як невдачу політичну. Хоч ми в якомусь випадку зберемо серед поляків мало обуви, біллі, чи харчів, але залишимо пам'ять, що мисловодилися примірно, нікого не тероризували зброєю, нічого не вимушували, відправлені "з нічим" працювали добрим словом - тоді це при одночасних пропагандивних розмовах, дасть нам політичний капітал і допоможе навіть і в кращому переведенні збіркової акції в майбутньому. Ми повинні довести до цього, щоб в якнайбільшій кількості польських сіл було так, як вже сьогодні є в багатьох, що польське населення втікає перед своїм військом знаючи, що воно грабує й тероризує, але дуже радо приймає у себе й гостить українських повстанців, бо знає, що від них ніколи не дізнає жодної кривди.

Належить отже пам'ятати, що добре переведена збіркова акція не та, яка принесе найбільшу кількість чобіт, але ця, яка принесе найбільший морально-політичний капітал.

Бувають теж випадки такої постави польського населення, які вимагають нашої відповіді. Тоді також не спішитися з карними заходами, бо в запалі поденервування буває завжди найбільше похибок. Не відгрозуватися, не ставляти жодних ультимативних вимог. Такі випадки, які вимагають конечно покарання даного села, віддати під розгляд компетентного проводу, а не рішати на місці дорогою негайних карно-військових санкцій, чи хоч би тільки погрози і ультиматів. Везде поденервування виявляє тільки слабкість і брак консеквентного плану в поступуванні.

Така наша тактика не означає, що в майбутньому ми в потребі не будемо переводити теж реквизицій. Коли буде потрібно будемо конфіскувати також примусом засоби конечні до нашої боротьби. Але й тоді будемо це переводити обдуманно, планово, спокійно, справедливо, за поквітуваннями, без терору, й н а с и м т в а, з відповідними також пропагандивними вясненнями цілей нашої боротьби й конечно переведення даної акції. Наразі однак треба це здержуватись від акції реквизицій серед польського населення і обмежуватись тільки до добровільних збірок не надуживаючи й цього/, зокрема не обтяжуючи ними занадто деяких ближчих до нас, чи прихильніших до нас сіл.

Відпис.

І Н С Т Р У К Ц І Я.

Надр. і окр. проводи займуться виготовленням списків воjakів ВП поляглих в боях з нашими повстанськими військами, з точними адре - сами їхніх родин. В тій цілі належить зібрати всі здобуті документи п.воjakів та переслати до надр. і окр. проводів, як рівнож прізвища й адреси поляглих подані полоненими зі значенням в кожному випадку прізвища своїх поляглих товаришів.

На основі цих документарно стверджених даних, надр. і окр. пр. вишлють на адреси рідні чи найближчих знайомих поляглих воjakів пові - домлення смерти від імені УЦР.

Належить виготовити, найкраще видрукувати на циклоствіль спеці - альний аркуш, формуляр наступного змісту:

Український Червоний Хрест

Повідомляємо, що дня/дата, місцевість/
Згинув в бою з відділом Української Повстанчої Армії/УПА/.../ім'я, дані/
що стверджено на підставі /документи знайдені коло по - ляглого, записки, зізнання полонених/.

Повідомляючи про це Вас, просимо повідомити рідню і знайомих по - кійного.

Висловлюємо при тій нагоді наше співчуття, що бл.п. /пріз вища/ був змушений віддати своє життя не за справу свого народу, але за інтереси большевицьких окупантів - ворогів українського і польського народів.

Слідую печатка. Напис печатки: Український Червоний Хрест, в сере - дині знак хреста.

Не підписувати Слава Україні. В горі формуляра прибити виразну , просту печатку змісту: Полева Почта УПА. Такий сам формуляр виготовити в польській мові й вислати відразу в обох мовах, /два формулярі/. В у - країнському й польському формулярах печатка українська. До листа долу - чити наші листівки та брошури.

Можна вислати також деякі непотрібні для нашого вжитку документи, листи, світлини й т.п.

Зверхникам передати точні списки висланих повідомлень і взори ви - готовлених формулярів і печаток.

25.III.43.

Слава Україні!

-Г.

Відомо.

І Н С Т Р У К Ц І Я.

В доповненні до інструкції з дня 25.III.46. про висилку посмертних повідомлень родинам п. воєнків, які впали в бою УПА подається скідує: Треба збирати й пересилати адреси не тільки тих воєнків, про яких маємо точні дані й можемо вислати повідомлення їхнім родинам, але також дані про тих, про яких маємо тільки напевні інформації, напр. тільки прізвища без адреси рідні. Повідомлення про смерть таких воєнків будемо вносити на адресу польського червоного хреста, щоб там відшукали рідню даного воєнка.

Взагалі належить подбати, щоб реєстри польських воєнків, які впади в бою в наших військах були якнайповніші. Це потрібно з різних причин, між іншим теж для того, що будемо такі реєстри, по відповідній нумерації, вислати на адресу Польського Червоного Хреста, польських релігійно-каритативних і інших організацій, а також будемо їх використовувати на міжнародній арені.

Більшість дотеперішніх адрес пропала в наслідок того, що не проваджено в тій справі спеціального реєстру. Треба однак старатися відшукати бою частину дотеперішніх адрес і на бажуче провадити докладні списки. Так само на бажуче провадити точні списки полонених звільнених чамі.

18.IV.43.

Слава Україні!

-Р.

